

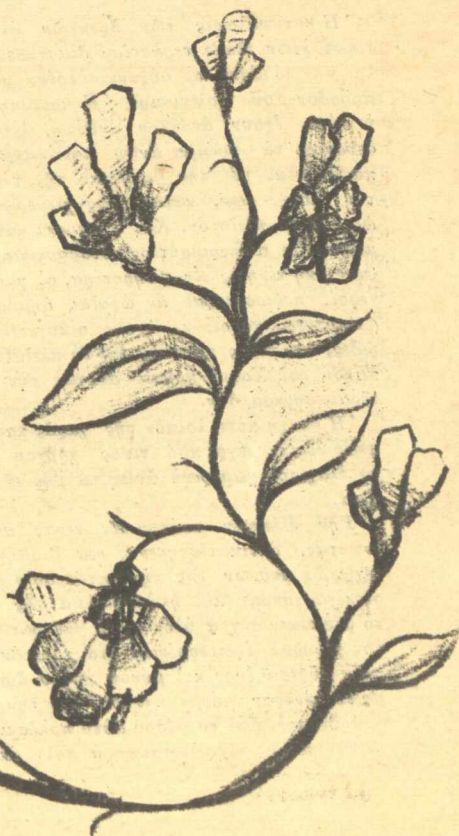
ΝΕΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Β!

ΑΡΙΘ. 42.

Σ. ΠΑΠΑΚΟΣ.

1911

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ * * *

"Εκαστον φύλλάδιον ποι'υτελούς εκδόσεως μεταλ. 2
» » λαικής εκδόσεως » 1

Αί επιστολαί και τὰ ἐμβάσματα πρέπει
ν' ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς κ.κ.

ΕΞΑΡΧΟΝ—ΦΡΙΑΓΓΟΣ

Διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»

Poste Restante Française

Σμύρνην

Συνδρομαί ἐτήσιαι προπληρωτέαι

Σμύρνη	ὀκταράχια	16
Δοιπὴ Τουρκία	Μετζήτσια	2
Ξένα κράτη	Φρ. χρ.	10

Χάριν εὐκολίας οἱ συνδρομηταί τοῦ ἐ-
ξωτερικοῦ δύνανται νὰ προπληρώσωσι τὴν
συνδρομὴν των κατὰ δόσεις ἑξαμήνου
οἱ δὲ ἐν Σμύρῃν καὶ κατὰ τριμήνου.

Σημειώσεις.—Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρο-
μηταί πρέπει νὰ μὴ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν
των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἢ ὅποια εἴη
καὶ τὸ ἀσφαλτέστερον μέσον ἀποστολῆς χρημάτων,
ἢ ἐν ἀνάγκῃ, διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομι-
σμάτων.

ΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΑΝΘΟΚΟΜΙΚΑ

—Τὰ πρῶτα προϊόντα τῆς Ἀνα-
τολῆς.

—Ἀνθὸν δρεπτά.

Ἡ κατανάλωσις τῶν δρεπτῶν ἀνθῶν ἀπὸ
τινων ἐτῶν ἔλαβε τεραστίαν διαστάσεως καθ' ὅ-
λον τὸν κόσμον καὶ αὐξάνει. Διότι καὶ μὴ τὴν
πρόσδοκον τοῦ πολιτισμοῦ ἡ κοσμητικὴ ζωὴ καὶ
ἡ μόδα ἔχουν ἀνάγκην ἀνθῶν. Κυρίως ἐξο-
δεύονται τὰ πρῶτα ἀνθὴ καὶ ἐκείνα δὲ ὅποια
παράγονται μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης παρὰ
τὴν ἐποχὴν των, κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Καὶ πράγματι κατὰ τὸν χει-
μῶνα εἶνε αἱ περισσότεραι ὀνομαστικαὶ ἑορταί, ἢ
θεατρικαὶ κινήσεις εἶνε ζωηρότεραι, οἱ γάμοι συχνό-
τεροι, περισσότεραι αἱ ὥραιαι δημόσιαι ἑορταί
(Ἀπόκρια, χοροὶ, κ.τ.λ.) αἱ οἰκογενειακαὶ ἐσπε-
ρίδες, καὶ τέλος τότε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ δρέ-
πανον τοῦ Χάρου κάμνει ἀνυχθὺς τὴν πλουσια-
τέραν συγκομιδὴν.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ λοιπὸν τῆς καρπῆς καὶ τῆς θλί-
ψεως ἔμειπε μέχρι πρὸς τινος χρόνου μόνον μὲ
τὰ ἐλάχιστα χειμερινὰ ἀνθὴ τὰ φυσικῶς παραγό-
μενα.

Τὴν ἑλλειψὴν ταύτην εἰς τινὰς περιπτώσεις
γνωστὰς, ἀντικατέστησεν ἡ νέα Βιομηχανία τῶν
τεχνητῶν ἀνθῶν. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐδ-
ρίσκειται ἀκόμη καὶ ἡ ἀνθοκομία μας, διὰ τοῦ-
το βλέπομεν συχνὰ διόλιθρον ἐκστρατείας κατὰ
τὸν χειμῶνα ἐξωστεινμένον ἀπὸ τοὺς ἀνθοκόπους
πρὸς εὐρεσιν ἑνὸς καὶ μόνου ὁδοῦ διὰ τὰ τεθῆ-
ναι εἰς τὸ κέντρον μόνον καὶ σπολὴν τὴν νυμφικὴν
ἀνθοδέσμη. Καὶ τὸ ὁδὸν αὐτὸ πολλοὶ εἰς τὰς
μεγαλοπόλεις πληροῦνται παρὰ πολὺ ἀκριβῶς.

ΝΕΟΤΗΣ

Βεβαίως ἡ ἐσωτερικὴ κατανάλωσις δὲν εἶνε τοι-
αύτη, ὅστε σοβαρῶς ν' ἀπασχολῇ ἡμᾶς εἰς τὸ
παρὸν θέμα μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα ἀναγκαίον-
τα ἀνθὴ ἡμποροῦσαν μερικὸν ἀπὸ τοῖς φιλοπροού-
δους ἀνθοκόποις τῆς πόλεως μας, ἐνκόλως νὰ πα-
ράγουν καὶ τὴν δ' αἰδοῦν αὐτῶν νὰ ἐπιτύχουν
εἰς τὴν μεσαιὴν καὶ ἀνωτέραν τάξιν τῆς κοινωνί-
ας μας.

Ἡμεῖς ἐνταῦθα ἔχομεν ὅτ' ὅψει τὴν ἡδὴ ὑ-
πάρχουσαν κατανάλωσιν εἰς τὰς διαφορὰς εὐρ-
γοῦσας, εἰς αὐτὰς δὲ πρέπει ν' ἀποστέλλωμεν τὰ
ἀνθὴ μας κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, ὅπως κά-
μωσιν οἱ Μεσημβρινοὶ Γάλλοι καὶ Ἱταλοὶ, οἱ
ὅποιοι ἀποκομίζουν ἐτησίως ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως
αὐτῶν ἀρκετὰ ἑκατομμύρια φράγκα.

Καὶ θὰ σὰς φανῇ ὡς παράξενον καὶ περιεργον
ἂν σὰς εἴπω, ὅτι ἡ μικρὰ πόλις τῆς Ἀνατολι-
κῆς Γαλλίας Ἀντίρης καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς παράγουν
δρεπτά ἀνθὴ καὶ τὸν χειμῶνα καὶ ἰδίως γαρύφαλ-
λα καὶ ῥόδα, ἀξίας 8 καὶ πλέον ἑκατομ. φράγκα.

Ἡ δὲ τιμὴ τῶν ἀνθῶν κατὰ τὸν χειμῶνα
εἶνε τῶν μὲν γαρύφαλλων 0,80-2,50 φρ. ἢ δω-
δεκάς, τῶν δὲ ῥόδων φθίνει πολλοὶς 2-8 φρ.

Τὰ προνομιόδια ταῦτα μέρη ἀνέπτυξαν τὴν
νέαν ταύτην καλλιέργειαν χάρις εἰς τὸ γλυκὺ καὶ
θερμὸν κλίμα των, διότι μὴ φαντασθῆτε ὅτι ἡ
καλλιέργεια ἐκεῖ γίνεται εἰς πολυτελεῖς θερμοκήπια
(ὁφείας), θερμοκρασίαν διὰ θερμοσιφώνων καὶ ἄλλων
πολυδαπάνων ἐγκαταστάσεων, τουναντίον γίνεται
ἐντὸς ἀπλῶν ὑψοστέγων, τὰ ὅποια ἐπέτρεψαν εἰς
τὴν καλλιέργειαν ταύτην ν' ἀναπτυχθῇ ἐντὸς ὀ-
λίγων ἐτῶν εἰς τὸσον ἀξιοζήνουν σημείον.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλλιέργειας ταύτης ἐν
Γαλλίᾳ καὶ Ἱταλίᾳ μεγάλως συντέλεσαν, ἀπ' ἐ-
νός μὲν ἡ γεωγραφικὴ θέσις καὶ τὸ κλίμα, ἀπ' ἐ-
τέρου δὲ ἡ Κυβερνητικὴ μέριμνα, ἥτις φθάσει μέ-
χρι τοῦ σημείου καὶ ἰδιαίτερας ἀμαξοστοιχίας
νὰ διατείνῃ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀνθῶν.

Ποία σημασία δίδεται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν
ἀνθῶν, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι καὶ ἀποψήφι-
οὖ βουλευταὶ ἐκτίθενται μὲ πρόγραμμα βελτιώσεως
τῆς καλλιέργειας ταύτης. Ὅθω καὶ τὸ ἔτος
1903 δὲ ἀποψήφιος βουλευτὴς κ. Αραγο ἐπέτυχεν
μὲ μεγάλην πλειοψηφίαν ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς
Antilles, διότι ὅπως ἔην εἰς τοὺς ἐλλογικοὺς τὸν ἀν-
θοκόμους, ὅτι θὰ σταματήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀμα-
ξοστοιχίαν τῆς πολυτελείας, ὅπως παραλαμβάνῃ
καὶ αὐτὴ ἀνθὴ κοπιόμενα μ. μ. καὶ τὸ ἐπέτυχεν
ὁ ἀνθοστοφῆς βουλευτὴς!

Ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς πολυτελείας δὲν ἔχει παρὰ
ἐπιβάτας Ἀγ καὶ Βας θέσεως διατρέχει 90 100
χιλ. τὴν ὥραν, καὶ κάμνει ἐλαχίστους σταθμούς
εἰς τὰ μεγάλα μόνον κέντρα, οἱ δὲ ναῦλοι εἰ-
ς διπλοῦς ἀποκομίζουν τὸν καιρὸν.

Τὸ κλίμα τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἰδίᾳ τῶν μεσημ-
βρινῶν μερῶν καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου εἶνε
καταλλήλοτατον διὰ τοιαύτην καλλιέργειαν, πολ-
λὰ μέρη μάλιστα ἐνεκεν τῆς μεγαλυτέρας θερμο-
τητος τοῦ κλίματος εἰμὲθα βέβαιοι ὅτι θὰ πικρά-
γωσιν ὠραιότερα καὶ πωριότερα ἀνθὴ παρὰ τὰ
προαναφερθέντα μέρη τῆς Γαλλίας καὶ Ἱταλίας.

Ὡς ἔχουσιν ὅμως σήμερον τὰ μέσα τῆς συγκοινο-
νίας, ἡ ἀνάπτυξις τῆς καλλιέργειας εἶνε ὀλίγον
δύσκολος. Ἄν ἀναπτυχθῶμεν περισσότερον οὐδὲν
ροδορμικῶς, ὅποτε τὰ ἀποστέλλόμενα ἐντὸς 2-3
ἡμερῶν ἀνθὴ θὰ ἐφθίσκωνται εἰς τὰς ἀγοράς τῆς
κατανάλωσας Κωνσταντινουπόλεως, Βιέννης,
Βερολίνου καὶ Ρωσσίας, τότε ἡ καλλιέργεια αὐ-
τῶν θὰ εἶνε εἰς τὰ μέρη μας λίαν προσδοκώμενος
καὶ θέλει ἀναπτυχθῇ.

Τὰ συσκευαζόμενα ἀνθὴ ἐξαίρετα ἀνέχουν ἐπὶ
4-5 ἡμέρας, αὐτὸ δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα εἶνε
ἀρκετὸν, ὥστε νὰ εἰσδύσωμεν καὶ εἰς τὰς π' ἑο-
μ-μακροσυμμάς ἀγοράς τῆς Ἀγγλίας. Αἱ βλῆψεις ἡ-
μῶν ὅμως ὡς πρὸς τὴν κατανάλωσιν πρέπει νὰ
στραφῶσιν εἰς τὴν Κων/πολιν, Βουκουρεστίον
καὶ τὰς ἀγοράς τῆς Ρωσσίας. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα
δὲ ἀποστέλλωμεν ταχύτερον τῶν Γάλλων καὶ Ἱτα-
λῶν καὶ διὰ δυνάμειν νὰ ἀνταγωνισθῶμεν καὶ

νὰ τοὺς ἐκτοπίσωμεν, διότι θα παρῶμεν εὐθυ-
νότερα ὡς ἔχοντες τὴν, γῆν καὶ τὰ ἡμερομίσθια
εὐθηνά.

Ἐκ τῶν ἀνθῶν τὰ μᾶλλον καλλιεργούμενα
εἶνε τὰ γαρύφαλλα, ῥόδα νάρκισσοι, μαργαρίται,
φρέσιαι, ἀνεμώναι, φουξίαι, μενέθιδες, Δάλλαι,
Κάνναι, ὀρταναίαι, ἰὰ ἀγριοειδῆ κλπ. Ἐννοεῖται
ὅτι ἡ καλλ. ἐργασία αὐτὴ ἀπαιτεῖ καὶ κάποιαν τεχνι-
κὴν ἐκπαίδευσιν, δ' αὖ τὴν ὅποιαν φροντίζουν αἱ
Κυβερνήσεις καὶ δίδουν ν' εἰς τοὺς κηπουροὺς καὶ
ἀνθοκόμους, διὰ τῶν Γεωρ. Σταθμῶν καὶ Ἀγ-
ροκηπίων.

Βουτῆ

Κόκκος Δουλίδης (γεωπόνος)

Εἰς καποῖον κακοῦλωση

Ὅπου σταθῇ κ' ὅπου βρεθῇ
μιλῆς κακὰ γιὰ μέγα
κί' ὅπου σταθῇ κί' ὅπου βρεθῇ
ἐπαίνους λέω γιὰ σένα,
Τοῦ κάκου ὅμως! Καὶ τῶν δυὸ
τὰ λόγια πᾶν χαμένα
ὁ κόσμος οὔτε σένα,νε,
πιστεύει . . . , οὐτ' ἐμένα! . .

Σατανᾶς

ΛΕΞΙΚΟΝ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

Ἀγάπη. Δέξις ἀχρηστος. Ἀπαντᾷ μόνον...
εἰς τὰ παραμύθια.

Βλακεῖα. Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἀγνω-
στος· οἱ διδάσκαλοι τὴν κρατοῦν μουσικὴν.

Γάμος. Βλέπε εἰς τὴν λέξιν τρέλλα.

Διπλόημα. Μεμβράνη ἐπὶ τῆς ὁποίας γρά-
φεται ὁ ἐπικηδεύσις τῆς νεότητος καὶ τὸ μοιρο-
λόγι τῆς παιδείας.

Πιλίθιος. Φίλος σου στενὸς ἔχων τὴν σπα-
νίαν εὐγένειαν νὰ παρουσιάζεται ὁπότεν κα-
θερφεύσῃ!

Ἰχθυ. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια εὕρισκει ἡ ἀστνο-
μία ὅταν χάσῃ τοὺς κακοὺς ὄρους.

Κόρτε. Φυτὸν τρυφερόν· εὐδοκίμει εἰς τὰ
σκοτεινὰ μέρη ἢ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῆς μαμᾶς.
Δίδει ὠραία φυλλάκια καὶ τρυφεροὺς καρποὺς
μετὰ 9 μηνῶν.

Μαροῦρητις. Πολύτιμος λίθος ἀλιευόμενος
εἰς τὰ διδακτικά βιβλία καὶ εἰς τὰ σοβαρὰ ἄρ-
θρα μερικῶν ἐφημερίδων.

Παρεῖα (γυναικεία). Γουδί ποῦ κοπανίζει
κόκκινη μογι.

Τήνοι. Οἱ τόνοι εἶνε τρεῖς: Ὁξεῖα ἢ φω-
νὴ τῆς γυναικὸς σου, περιποιημένη τὸ καπέλλο
τῆς καὶ βαρεῖα . . . πρέπει νὰ νῆν ἡ τσέπη σου.

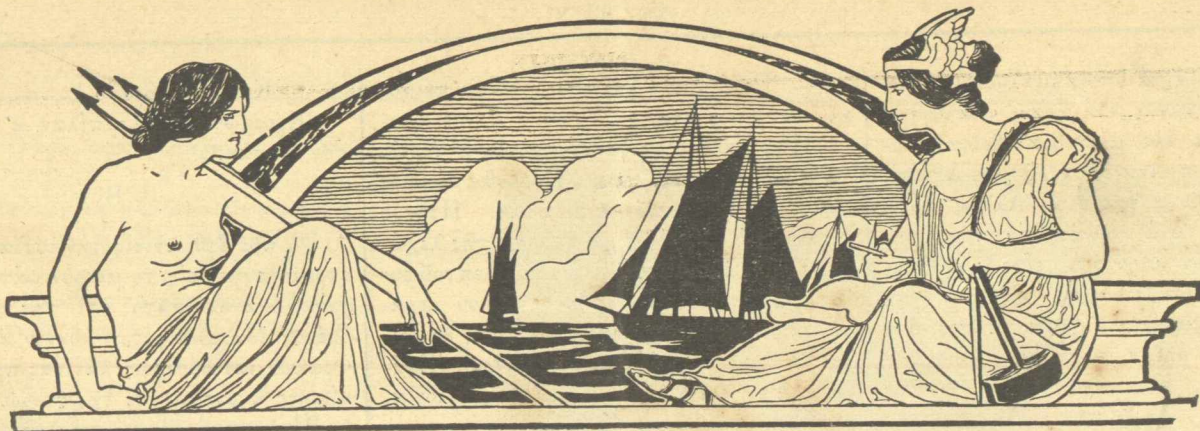
Περιδρομος.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΙΑΤΡΙΚΗ

Ἡ θερμοκρασία τῶν τροφῶν

Γενικῶς αἱ μὲν στερεαὶ τροφαὶ πρέπει νὰ τρώ-
γωνται μᾶλλον θερμαί (370 περίπου) διὰ νὰ
μὴ κουράζονται, ὁ στόμαχος τὰ δὲ ποτὰ νὰ κί-
νωται μᾶλλον ψυχρά, ἀλλ' ὅχι καὶ κατ'ἄψυχρα,
διότι ἐξασθενίζουν μὲ διεγέρσεις τὸν στόμαχον.
Τροφὰ ἢ ποτὰ ὑπερθερμα, 500 π. χ. προξενοῦν
πολλὰς κακουχίας καὶ ἐλαττώνουν τὴν πεπτι-
κὴν ἐνέργειαν τοῦ στομάχου. Ἐὰν ὅλα τὰ φα-
γητὰ εἶνε κρύα, καλὸν εἶνε εἰς τὸ τέλος τοῦλάχιστον
νὰ πίνωμεν θερμὸν τι ποτόν, καφὲν ἢ
τέϊον, τὸ ὅποιν ἐξ ἐνστικτοῦ πολλὰκις ζητοῦ-
μεν, τὸν χειμῶνα ἢ θερμότητος τῶν φαγητῶν εἶνε
ἀπαραίτητος διὰ νὰ θερμαίνῃ καὶ μηχανικῶς
τὰ σπλάγχνα.

Ἰατρὸς τῆς «Νεότητος»

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

Σμύρνη, 5 Φεβρουαρίου 1911

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. 42
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(Συνέχεια)

Οἱ δίδωται θεοαίως θὰ τὴν ἔβλεπον, θ' ἀνεκάλυπτον τὸ κατὰ γυνὴν τῆς. Μόνον ἐκ τῶν νότων ἦτο ἀόρατος, ἀλλ' ὅχι κατὰ πρόσωπον. Ἄμα οἱ τρεῖς κλέρται ἔβλεπον πέραν τοῦ πεύκου, θὰ τὴν ἔβλεπον ὡς καρπομένην ἐκεῖ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔτρεξαν, τὸ ἐπροςπέρασαν, καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ τρέχουν. Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν οὐδ' ἐστράφησαν ὀπίσω νὰ ἰδοῦν. Ἐραντίζοντο ὅτι ἡ «τσοῦπα» ἔτρεχεν ἐμ-
πρός. Μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὁ τρίτος ἐστράφη, ὅπως οὐκ ἐπιδόξασεν, πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐκύτταξε παντοῦ ἄλλου, ὅ-
χι ὅμως εἰς τὸν κορμὸν τοῦ πεύκου. Ἐβλεπε καὶ τὸν πεύκον συλλήδην, μὲ τ' ἄλλ' ἀντικείμενα, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ εἶχε κοιλίαν, καὶ ὅτι ἐντὸς τῆς κοιλίας ἐκρύπτετο ἄνθρωπος. Καὶ ἂν ἐγνώ-
ριζε, καὶ ἂν ἤγνοε τὸ κοίλωμα τοῦ γιγαντι-
αίου κορμοῦ, ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐπέ-
ρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ. Ἐκύτταξε νὰ ἰδῇ μὴ ἀνακαλύψῃ πού τὸ χάσμα τῆς γῆς, τὸ ὅποιν θὰ τὴν εἶχε καταπῇ ἐξ ἄπαντος—
διότι καμμία πτυχὴ γῆς ὁρατὴ δὲν ὑπῆρ-
χεν ὅπου νὰ κρυθῇ τις. Αἱ Δρυάδες, αἱ νύμφαι τῶν δασῶν, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἴσως ἐκαλεῖτο εἰς τὰς μαγείας τῆς, τὴν ἐπροςτά-
τευσαν, ἐτύρλωσαν τοὺς διώκτας τῆς, ἔρρι-
ψαν πρασινοπὴν ἀχλύν, γλοερὸν σκότος εἰς τοὺς ὀρθαλμούς των—καὶ δὲν τὴν εἶδον.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐσώθη ἀπὸ τοὺς ὄνυχας των. Καὶ ὅλον τὸν καιρὸν ὕστερον ἐξηκο-
λούθησε νὰ κάμνῃ μάγια, μάγια ἐναντίον τοῦ κλερτῶν, καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς πολλὰ «κεσότσια», ὥστε πούθεν ἄλλον δὲν ὑπῆρχε πλιάτσικο—ἐωσότου, ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ ἡσύχασαν τὰ πράγματα, καὶ ὁ Σουλτάνος Μαχμουτ ἐχάρισε, καθὼς λέγουν τὰ «Διαβολοήσια» εἰς τὴν Ἑλλάδα, κ' ἔ-
κτοτε ἔπικυσαν νὰ εἶνε ἀσύδοτα. Τὴν πλια-
τσικολογίαν διεδέξθη ἡ φορολογία, καὶ ἔ-
κτοτε ὅλος ὁ περιούσιος λαὸς ἐξακολούθει νὰ δουλεύῃ διὰ τὴν μεγάλην κεντρικὴν γα-
στέρᾳ, τὴν «ῶτα οὐκ ἔχουσαν».

Ἡ Χαδοῦλα ἡ Φράγκισσα, ἂν καὶ πολὺ μικρά, ἦτον γεννημένη τότε, καὶ τὰ ἐνεθυ-
μεῖτο ὅλ' αὐτὰ, τὰ ὅποια διηγείτο ἀργό-
τερα ἢ μᾶν τῆς. Ὑστερον, ὅταν ἐμεγάλω-
σε, κ' ἔγινε δεκαεπτὰ χρόνων, καὶ εἰρήνευ-
σαν ὁπωσὺν τὰ πράγματα, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κυβερνήτου, τὴν ὑπάνδρευσε ὁ γονεὺς τῆς, καὶ τῆς ἔδωκεν ἄνδρα τὸν Γιάννην τὸν Φράγγον, ἐκείνον τὸν ὅποιν ἡ σύζυγός τοῦ ἐπινόμασεν ἀργότερον «τὸν Σκούρον» καὶ «τὸν Λογαριασμόν».

Τὰ δύο ταῦτα παραγκώμια δὲν τοῦ τὰ εἶχε δώσει ἄνευ λόγου ἢ σύζυγός τοῦ, ἡ Χαδοῦλα. Σκούρον τὸν εἶγεν ὀνομάσει, ἀπὸ μὴ πρὶν τὸν ὑπάνδρευθῇ, ὅταν τὸν εἰρωνεύε-
το συγγνώμῃ, μὲ τὴν παρθεναὶν πονηρίαν

τῆς—χωρὶς νὰ προγινώσκῃ ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτον ἡ τύχη τῆς καὶ ὁ καλὸς τῆς—ἐπειδὴ, ἀντὶ φρεσίου, ἐρόρει εἶδος μακροῦ σκούρου, τετροκοκκίνου, μὲ κοντὴν ρούνταν. «Λογα-
ριασμόν» τὸν ὀνόμασεν ἀργότερα, ἀπὸ τὸν ὑπάνδρευθῇ, ἐπειδὴ συνείθισε πολλάκις τὴν φράσιν, «αὐτὸς εἶν ὁ λογαριασμός», καὶ διότι, ἄλλως δὲν ἠδύνατο ὀρθῶς νὰ λογα-
ριάσῃ οὔτε ποσὸν δι' ὀλίγους παραδες, οὔ-
τε δύο ἡμεροκάματα. Ἄν ἔλειπεν αὐτὴ, θὰ τὸν ἐγελοῦσαν καθημερινῶς· ποτὲ δὲν θὰ τοῦ εἶδαν σωστὸν τὸν κόπον τοῦ εἰς τὰ πλοῖα, εἰς τὸ καρινάγιο ἢ εἰς τὸν ταρτανῆν, ὅπου εἰργάζετο ὡς μαρκαγκὸς ἢ ὡς καλα-
φάτης.

Εἶγεν ὑπάρξει ἐπὶ μακρὸν χρόνον μαθη-
τῆς καὶ κάλρας τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξασκού-
τος τὴν ἰδίαν τέχνην. Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ γε-
ρων τὸσον ἀπλοϊκόν, ὀλιγαρχὴ καὶ μετρίο-
φρον, τὸν ἐξετίμησε, καὶ ἀπεράσισε νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν. Ὡς πρὸς τοῦ ἔδωκε μίαν οἰκίαν ἐρημον, ἐτοιμόρροπον, εἰς τὸ παλαιὸν Κάστρον, ὅπου ἐκατοικοῦσαν ἕνα καιρὸν οἱ ἄνθρωποι, πρὸ τοῦ 21. Τοῦ ἔδωκε κ' ἕνα ὀνόματι Μποστάνι, τὸ ὅποιν εὕρισκετο ἀκριβῶς ἔξω τοῦ ἐρήμου Κάστρου, ἐπὶ τινος κρημνώδους ἀκτῆς, καὶ ἀπέχεε τρεῖς ὥρας ἀπὸ τῆς σημερινῆς πόλεως. Ὅμοιος κ' ἕνα πινάκι χωράρι, ἕν ἀγριοχωράριον, πρὸ ὁποῦν ἀμρεσθήτει ὁ γείτονας ὡς ἰδιόκον-
του· οἱ δὲ ἄλλοι γείτονες ἔλεγαν ὅτι καὶ τὰ

δύο χωράρια διά τὰ ὅποια ἐμάλωναν οἱ δύο ἦσαν καταπατημένα, καὶ ἦσαν «καλογερί-κά.» ἀνήκοντα εἰς μίαν διαλυθεῖσαν Μο- νήν. Γοιὰ τὴν προῖκα ἔδωκεν ὁ γέρο-Σταθα- ρὸς εἰς τὴν θυγατέρα του. Ἄλλως αὕτη ἦτο μοναχὴ Διὰ τὸν ἐαυτὸν του, τὴν συμβίαν καὶ τὸν υἱὸν του, εἶχε κρατήσῃ τὰς δύο νεοδημῆτους οἰκίας εἰς τὴν νέαν πόλιν, τὰ δύο ἀμπέλι α πλησίον ταύτης, δύο ἐλαιῶνας, καὶ ὀλίγα χωράρια καὶ ὅσα μετρητὰ εἶχεν.

Ἐως ἐδῶ εἶχαν ζήσῃαι αἱ ἀναμνήσεις τῆς Φραγκογιαννοῦς, τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἦ- τον ἡ ἐνδεκάτη ἑσπέρα ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ τῆς κόρης τῆς. Τὸ θυγάτριον εἶχεν ὑποτροπι- σθῇ πάλιν, κ' ἔπαυσε δεινῶς. Εἶχεν ἔλθῃ ἄρρωστον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, ἡ ἑθορὰ τοῦ εἶχε παρακο- λουθῇ... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σπασμω- δικὸς βήγας ἠκούσθη, καὶ τὰ ξυπνητὰ ὄνει- ρα, αἱ ἀναμνήσεις, διεκόπησαν. Εὐκινήθη ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς στρωμνῆς ὅπου ἦτο ἀνα- κεκλιμένη, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ παιδίου, κ' ἐ- προσπάθησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ πρόγειρον βο- ῆθειαν. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ ρῶς τοῦ λυγροῦ μικρὰν ριζάλην. Ἐδοκίμασε νὰ δώσῃ μίαν κουταλιάν, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μωροῦ. Τὸ μι- κρὸν ἐγένετο τὸ ρευστόν, καὶ μετὰ μίαν στιγ- μὴν πάλιν τὸ ἐξέρασε.

Ἡ λεγόμενα ἐκινήθη ἐπὶ τῆς γαμηλῆς καὶ στενῆς κλίνης. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοιμήτο καλῶς. Ἦτο μόνον ναρκωμένη, καὶ εἶχε κλειστά τὰ βλέφαρα. Ἦνοιξε τὰ ὄμματα, ἀνεσηκώθη δύο ἢ τρεῖς δακτύλους ἄνω τοῦ προσκεφάλου, καὶ ἠρώτησε:

— Πῶς πάει, μάννα;

— Πῶς νὰ πάη!... εἶπεν αὐστηρῶς ἡ γραῖα· ἡσύχασε τώρα, καὶ σὺ!... Τί θὰ κά- μῃ!... δὲν θὰ βῇξῃ;

— Πῶς τὸ βλέπετε, μάννα;

— Πῶς νὰ τὸ ἰδῶ!... Μωρὸ παιδί εἶγε.. νὰ, ποῦ ἦρθε στὸν κόσμον κι' αὐτό!... ἐ- πρόσθεσε μετ' ὀλίγον καὶ ἀλλόκοτον ἦθος ἡ γραῖα.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λεγόμενα ἀπεκοιμήθη ἡσυχώτερα. Ἡ γραῖα μόλις ἔκλεισεν ὀλίγον τὰ ὄμματα τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου, μετὰ τὸ τρίτον ἀλάλημα τοῦ πετεινοῦ. Ἐξέπλησεν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς κόρης τῆς, τῆς Ἀμέρ- σας, ἥτις ἦλθε λίαν πρωτὶ ἀπὸ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, τὸν γειτονικόν, ἀνυπομονοῦσα νὰ μάθῃ πῶς εἶνε ἡ λεγόμενα καὶ τὸ μωρόν, καὶ πῶς εἶχε περάσει τὴν νύκτα ἡ μάννα τῆς.

Ἡ Ἀμέρσα, ἡ δευτερότοκος, ἦτον ἀνύ- πανδρα, γεροντοκόρη ἥδη ἀλλὰ προκομμένη πολὺ «μορροδούλα», ὀνομαστὴ δὲ ὕψις· ἦτον μελαγχρὴ, ὑψηλὴ, ἀνδρώδης, —καὶ τὰ προικιά της καὶ τὰ στολίδια τὰ κεντητά, τὰ ὅποια μόνη τῆς εἶχε κατασκευάσει, εὐ- ρίσκοντο κλεισμένα ἀπὸ χρόνων πολλῶν εἰς μεγάλην ἔκφυτον κασέλαν, καὶ τὰ ἔτρω- γον ὁ σκύρος καὶ τὸ σαράκι.

— Καλημέρα!... πῶς εἴστε;... Πῶς πε- ράσατε;

— Ἐσὺ, σαι, Ἀμέρσα!... Νά, πέρασε κι' αὐτὴ ἡ νύκτα.

Ἡ γραῖα μόλις εἶχεν ἐξυπνήσει, κ' ἔτριβε τὰ ὄμματα τραυλίζουσα. Ἦκούσθη θόρυβος εἰς τὸ πλαινὸν μικρὸν χωρίον. Ἦτον ὁ Νταντῆς ὁ Τ'α' ἡλῆς, ὁ σκύρος τῆς λεγόμε- νας, ὅστις ἐκοιμήτο ἐκείθεν τοῦ λεπτοῦ ξυ- λοτοίρου, περὶ εὖρος ἐνὸς ἄλλου κορα- σίου κ' ἐνὸς παιδίου μικρᾶς ἡλικίας, καὶ εἶ- χεν ἐξυπνήσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐμά- ζευε τὰ ἐργαλεῖα του —σκεπάστρια, πριόνια, ροκάνια, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ στὸν ταρανῶν, ν' ἀρτίτῃ τὸ μεροκάματο.

— Ἀκούς, τί σαμάνῃ κάνει! εἶπεν ἡ γραῖα. Δὲν μπορεῖ νὰ μαζέξῃ τὰ σιδερικά του, χωρὶς ν' ἀκουστῇ. Ὅποιος τὸν ἀκούει, θαρρεῖ τί γίνεται!...

— «Γύρτικο σπῖτι καίεσαι», εἶπεν εἰ- ρωνικῶς γελῶσα ἡ Ἀμέρσα.

Ὁ θόρυβος τῶν ἐργαλείων, τὰ ὅποια ὁ Νταντῆς, χωρὶς νὰ ἦνε ὁρατός, ὅπισθεν τοῦ ξυλοτοίρου, ἐρριπτεν ἀνὰ ἔν μετὰ στὸ ζεμπίλι του —σκεπάστρια, πριόνια, τριβέλια, κτλ. —ἐξέπλησσε καὶ τὴν λεγόμενα, τὴν γυναῖκα του.

— Τ' εἶνε μάννα;

— Τί νὰ εἶνε!... Ὁ Κωνσταντῆς ρί- γνει τὰ σύνεργά του μέσ' τὸ ζεμπίλι!... εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ γραῖα.

— «Καὶ βιὸ λογαριάζεις;»... συνεπλή- ρωσε τὴν παροιμίαν ἡ Ἀμέρσα.

Ἦκούσθη τότε ἡ φωνὴ τοῦ Κωνσταντῆ ὅπισθεν τοῦ μικροῦ διακοράγγματος.

— Συπνήσατε, πεθερά;... ἔλεγε, πῶς περάσατε;

— Πῶς νὰ περάσωμε!... «Σὰν τὴν κόττα στὸ μύλο.» Ἐλα νὰ πῆς τὸ ρακί σου.

Ὁ Νταντῆς ἐράνη εἰς τὴν θύραν τοῦ γειμερινοῦ θαλάμου. Ἦτο εὐρύστενος, μετ' ἄχαριν τὸν κορμὸν, «ἀίσκιωτος», ὅπως ἔ- λεγεν ἡ γραῖα πεθερὰ του, καὶ σχεδὸν σπα- νός. Ἡ γραῖα εἶδειν εἰς τὴν Ἀμέρσαν τὴν μικρὰν ριζάλην μετ' ὁ ρακί, εἰς τὴν μικρὸν ῥάρι ἄνωθεν τῆς ἐστίας, καὶ τῆς ἔνευε νὰ βάλῃ στὸ ποτηράκι, διὰ νὰ πῇ ὁ Κων- σταντῆς.

— Δὲν εἶνε κανένα σῦκο;... ἠρώτη- σεν οὗτος, ἅμα ἔλαβε τὸ ρακοπότηρον ἀπὸ τὴν γειῖρα τῆς γυναικαδέλης του.

— Ποῦ νὰ βρεθῇ τέτοιο πρᾶγμα!... εἶ- πεν ἡ γραῖα Χαδοῦλα. «Σκράντα σταγτο- κούλουρα» μὲς χρειάζονται! ἐδῶ, ἐπρόσθε- σεν ἐννοοῦσα τὴν σπατάλην ἥτις συνήθως γίνεται κ' εἰς τὰ πτωχότερα σπῖτια, ἐν καιρῷ ἐνικήσεως τοιοῦτου «αἰετοῦ γεγονό- τος», ὅπως εἶπε καὶ ἡ γειτονὴς κόρης.

— Ὅθιες ἐσὺ γαμπρὸ μετ' ἄμματα; εἶπεν ἐνθυμηθεῖσα ἄλλην παροιμίαν ἡ γυναικα- δέλη του, ἡ Ἀμέρσα.

— Τουλόου σ' μὴν τὸν θέλῃς τὸν σαστι- κό σου νᾶνε στραβός; εἶπε χωρὶς νὰ πειρα- χθῇ, ὁ Νταντῆς... Ἐβίβα! Καλὴ σα- ράντησι!

Κ' ἔπιεν ἀπνευστὶ τὸ μικρὸν ποτήριον.

— Καλὸ σας βράδυ!

Ἐρροτώθη τὴν ζεμπίλιαν, κ' ἐπῆγε διὰ τὸν ταρανῶν.

Β'

Τὸ πῦρ ἔρθινεν εἰς τὴν ἐστίαν, ὁ λύχνος ἐτρεμόρεγγεν εἰς τὸ μικρὸν ράτνωμα, ἡ λε- γόμενα ἐλαγοκοιμήτο ἐπὶ τῆς κλίνης· τὸ βρέφος ἔδωκεν εἰς τὸν λύχνον καὶ ἡ γραῖα Φραγκογιαννοῦ ὅπως καὶ τὰς προλαβούσας νύκτας ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς.

Ἦτον περὶ τὸ πρῶτον ἀλάλημα τοῦ πε- τεινοῦ, ὅποτε αἱ ἀναμνήσεις ἔρχονται ἐν εἴδει φαντασμάτων. Ἀρῶ τὴν ὑπ' ἀνδρε- σιν, καὶ τὴν «ἐκουκούλωσαν», καὶ τὴν ἐ- προίκιταν μετ' ὁ σπῖτι τὸ ἑτοιμόρροπον εἰς τὸ παλαιὸν ἀκατοίχτον Κάστρον, καὶ μετ' ὁ μυστήριον τὸ χέρον εἰς τὴν ἀγρίαν βορεινήν ἐσχατίαν, καὶ μετ' ὁ ἀγριοχώρ- φον τὸ διατριβονεϊκόμενον ἀπὸ τὸν γείτονα καὶ ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. ἡ νένυμρος μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐκατοίκησεν εἰς τὸ σπῖτι τῆς ἀνδραδέλης τῆς, τῆς γήρας, καὶ ἔνοιξε νοικιариὸ μετ' ὁ μικρὰ πράγματα. Τὸ προ- κοσμήριον τῆς, ὡς τότε, ἔγραφε λεπτο- μερῶς ὅτι τῆς εἶχεν δώσει τότες φορεσι- εῖς, τότες ὑποκαίμισα, τότες προκορε- λάδες, ὅπως καὶ διὰ χαλκώματα, ἔα τη- γάνι, μίαν πυροστιάν, κτλ. Ἀκούη καὶ μαχαιροπεύρουνα καὶ κουτάλια ἀνέγραφε τὸ προκοσμήριον.

Ἡ ἀνδραδέλη, χμέσως τὴν Δευτέραν, τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου, τὰ ἐξήλεγε ὅλα, καὶ εἶρεν ὅτι ἔλειπον ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ δύο σινδόνια, δύο μαξιλάρια, ἓν χαλκώμα, καθὼς καὶ μία φορεσιά. Ἀθή- μερὸν δὲ παρήγγειλε τῆς πενθερᾶς νὰ φέρῃ τὰ ἐλλείποντα. Ἡ ἰδιοτελής γραῖα ἀπῆν- τησεν ὅτι «τὰ ὅσα ἔδωκεν, εἶνε καλῶς δοσμένα, καὶ εἶνε ἀρετά.» Τότε ἡ ἀν- δραδέλη ἔβαλε στὰ λόγια τὸν ἀδελφόν τῆς· οὗτος κπεροπήθη εἰς τὴν νένυμρον, ἐκείνη ἔε τοῦ ἀπῆντησεν. «Ἄν ἀγριοκοῦτε τὸ σήμερον του, δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ τοῦ γρά- ψουν σπῖτι στὸ Κάστρο, ὅπου μόνον Στοι- γεῖθ κατοικοῦν καὶ τὴν ὥρελουν τὰ σιν- δόνια καὶ τὰ ποκάμια, ἀφοῦ δὲν ἦτον ἱ- κκνὸς νὰ πάρῃ σπῖτι κι' ἀμπέλι κ' ἐ- λαιῶνα;»

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀρραβῶνος, ἡ Χα- δοῦλα εἶχε δοκιμάσει τῷ ὄντι νὰ σφυρίξῃ κατὰ τοιοῦτον σπῖτι αὐτὰ τοῦ γαμβροῦ. Ἄν καὶ νῆα πολὺ ἦτον, ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν φύσιν κ' εἰς τὰ μαθήματα τῆς μητρός τῆς τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, εἶχε γείνη πολ- λὸ πονηρὴ, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἄλλ' ἡ μάννα τῆς, μεριμνῶσα τὸ πρᾶγμα καὶ φοβούμενη μήπως αὕτη, ἡ μικρὴ Στρι- γλίτσα, καθὼς ὠμόμαξά συνήθως τὴν κό- ρην τῆς, τοῦ σηκώτῃ τὰ μαλὰ τοῦ γαμ- βροῦ, ὥστε νὰ πονηρέψῃ οὗτος νὰ ζητῇ προικιά περισσότερα, ἐξήρτησε τυραννικὴν ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῆς κόρης καὶ τοῦ ἀρρα- βωνιστικοῦ, μὴ ἐπιτρέψουσα τὴν ἐλαχί- στην ἰδιαιτέραν συνομιλίαν μεταξὺ τῶν

δύο. Τοῦτο ἔκαμε, προσήματι μὲν διὰ τὴν σεμνοτητα:

— Δὲν ἔχω... νὰ μοῦ σκαρώσῃ κανένα προμάδι... αὕτη ἡ Στριγλίτσα! εἶχεν εἰπεῖ.

Βλέπετε, τὴν μεταρρῶν τοῦ ῥήματος τὴν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸ ἐπαγγελμα τῆς συντεχνίας. («Σκαρώνω καραβὶ» ἰσχυρὰ μετ' ὁ «ναυπηγῶ ναῦν»); ἀλλὰ πρᾶγ- ματι τὸ ἔκαμε, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ δώσῃ μεγαλειτέραν προῖκα.

Μίαν ἑσπέραν τὴν παραμονὴν τοῦ ἀρρα- βῶνος, ὅτε ὁ γαμβρός μετὰ τῆς ἀδελφῆς του εἶχον ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν νὰ τυζητῇ σὺν τὰ περὶ προικίος, ἐνῶ ὁ γέρον νυκτη- γὸς ὑπηγόρευε τὸ προκοσμήριον εἰς τὸν Ἀναγνώστην τὸν Σβίκιν, ψάλτην τῆς ἐκκλησίας, ὅστις εἶχε βγάλλῃ τὸ ὀρειχά- λκινον καλαμάρι τοῦ ἀπὸ τὴν ζώνην, τὴν ἐκ πετροῦ χηνὸς πένναν ἀπὸ τὴν μακρὰν θήκην τοῦ καλαμαριῦ τοῦ ὀρειχάλκινου πολὺ μετ' ὁ πιστόλαν, καὶ θέσας ἐπὶ τῶν γο- νάτων τὸ βιβλίον τοῦ Ἀποστόλου, κ' ἐπ' ἄνω εἰς τὸ βιβλίον τεμάχιον χονδροῦ χαρτίου, εἶχε γράφει κατ' ὁ ὑπαγόρευσιν τοῦ γέροντος «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... ὑπανδρεύω τὴν κόρην μου Χαδοῦλαν μετ' ὁ τὸν Ἰωάννην Φράγκου, καὶ τῆς δίνω, πρῶτον τὴν εὐ- χὴν μου...», ἡ Χαδοῦλα ἴστατο ἄντικρυ τῆς ἐστίας, δίπλα εἰς τὴν τέμπλαν—τὴν στήλην τουτέστι τῶν στρωμάτων, παπλω- μάτων καὶ προσκεφαλαίων τὴν σκεπαστὴν μετ' ὁ μεταξωτὴν σινδόναν, καὶ ἐπιστεφομέ- νην μετ' ὁ δύο τεραστίας προσκεφαλάδες—ἀ- κίνητος καὶ καμαρώνουσα, κατὰ τὸ ρακί- νόμενον, ὅπως ἡ τέμπλα... ἀλλ' ὁμως ἔνευε κρυφά, ἀνυπομόνως, καίτοι μετ' ὁ γάλην προφύλαξιν, ἔνευεν εἰς τὸν ἀρραβω- νιστικόν, ἔνευεν εἰς τὴν ἀνδραδέλην νὰ μὴ δεχθῶσιν ὡς προῖκα «σπῖτι στὸ Κά- στρο» καὶ «χωράφι στὸ Στοιβωτό», ἀλλὰ ν' ἀπαρτίθωσι σπῖτι εἰς τὴν νέαν πόλιν, καὶ ἀμπέλι κ' ἐλαιῶνα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς νέας πόλεως.

Εἰς μάτην. Οὔτε ὁ γαμβρός, οὔτε ἡ ἀν- δραδέλη εἶδαν τ' ἀπηλπισμένα νεύματα. Μόνον ἡ γραῖα, ἡ μητὴρ τῆς, ἥτις, ἂν καὶ ἀναγκασμένη ἦτο νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα πρὸς τὴν κόρην, διὰ ν' ἀντιμετωπιζῇ οἱ- λοφρόνως τὴν συμπεθέραν καὶ τὸν γαμβρόν, εἶχε καθίσει ὁμως μετ' ὁ τοιοῦτον τρόπον, ὥ- στε νὰ ἔχῃ μόνον τὴν μίαν πλάτην γυρι- σμένην πρὸς τὴν νέαν—αἰφνίς, ὡς νὰ τὴν ἐπληροφόρησεν ἄρατον πνεῦμα ὅτι κατὰ ἔτρεχεν, ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὴν θυ- γατέρα τῆς, καὶ εἶδε τὰ ἀπηγορευμένα «κα- μώματα» τῆς.

Πάραυτα ἐπέδωκε βλέμμα φοβερᾶς ἀ- πειλῆς πρὸς αὐτήν.

— Ἐ! μωρὴ Στριγλίτσα! Ὑπευθὴρ- σε μέσα τῆς. Ἐννοῖα, σὺ!... κ' ἐγὼ σὲ σιάζω.

Εὐθὺς ὁμως κατόπιν ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐσύμφερεν καμὴν λόγον δι' αὐτὸ τὸ

ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Γνωστὸς λόγιος καὶ ποιητὴς συνεργῆς τῶν καλλιτέρων ἑλληνικῶν ἡμερολογίων καὶ περι- δικῶν. Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὸ 1882, ἐσπούδα- σεν ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ, καὶ ἤδη διατελεῖ τελειοφοίτος τῆς Κεντρικῆς σχολῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου.

Ἀπὸ τὰ μαθητικά ἐδῶκα ἀκόμη διεκρίθη τὸ τάλαντόν του καὶ οἱ μαθηταί, ἄλλοι μετ' ὁ ἀδελφικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἄλλοι μετ' ὁ ζήλειαν τὸν παρηκολούθουν καὶ τὸν εἶχε τιλοφορήσῃ ὅλος ὁ φιλολογ. τότε κόσμος τῆς Σμύρνης «ἐπὶ τὴν».

Καὶ πράγματι ἀπὸ τότε οἱ μο ο υ σ ι κ ο ἱ τοῦ στίχοι ἐσκόλλουν εἰς τὰ καλλιτεχνικά ἐξώ- φυλλα διαφόρων μυθιστοριῶν ἐν Σμύρνῃ ἐκδι- δομένων, εἰς εἰς ἰδιαίτερα δόλχαρτα ἡμίφυλλα ἐσκορπίζοντο ἀπὸ τοῦς διοργανωτὰς καμίας καλλιτεχνικῆς ἐσπερίδος ἡ δευτέρου θιά- σου.

Τὸ 1901 μαθητὴς ἀκόμη ἔλαβεν ἀργυροῦν στέφανον, βραβεῖον, τοῦ ποιητικοῦ διαγωνί- σματος τοῦ Πανωνίου συλλόγου, τοῦ ὁποῖου

τότε τὴν ἀγωνόδικον ἐπιτροπὴν ἀποτελεῖ ὁ Ν. Καζάκης, Γ. Μιστριώτης καὶ Ἀρ. Προβελέ- γιος. Ἐνεφανίσθη δ' ἔκτοτε γνωστότατος πλέον ἐν Ἀθήναις, Κωνσταντινί, Τραπεζοῦντι, Σάμῳ, Καστελλορίζῳ κ. τ. λ. τῶν ὁποίων τὰ καλλιτε- ρα περιοδικὰ καὶ ἡμερολόγια ἐτίμησε ὀχι μόνον μετ' ὁ ποιήσεις του ἀλλὰ καὶ μετ' ὁραία διη- γήματα, ἔξυπνα χρονογραφήματα καὶ τελευταίως μετ' ὁ ἐπιστημονικὰς μελέτας.

Μέχρι φανατισμοῦ σχεδὸν ἀγαπᾷ καὶ ὑπό- στηρίζῃ πάσαν καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

Ἡ «Νεότης» ἐκτὸς τῆς ἀρίστης καὶ προθύ-μου συνεργασίας τοῦ φίλου τῆς εἶχε τελευ- ταίως τὴν τιμὴν νὰ τὸν διορίσῃ καὶ μέλος τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς τοῦ διηγήματος. διαγωνί- σματος. ἔχει ἐκδόσει μέχρι τοῦδε εἰς συλλο- γὰς, δύο σειρὰς ποιήσεις τὰς «Ἰάδας-αἰῶνας» καὶ τῆς «Συμφωνίας». ὅπου φαίνεται ἡ καθαρά σύλληψις ἡ τρυφερότης καὶ ἡ μέχρι τελειότη-τος περὶ γραφικὴ δύναμις καὶ ἐκτελέσεις τοῦ ποιητοῦ.

πρᾶγμα εἰς εἰς τὴν κόρην τῆς. Διότι ἐροβήθη μὴν τῆς δώσῃ ἀρραβὴν νὰ πη- ραπονευθῇ εἰς τὴν πᾶν τῆς, καὶ τό- τε τὰ πράγματα θὰ ἐγένοντο χειρότερα βεβαίως. Ὁ γέρον πάλιν θὰ ἐκάμπετο

εἰς τὰς ἐκείνας καὶ τὰ κλύματα τῆς μο- ναχοκόρης, καὶ θὰ εἶδεν περὶ τοῦ πρῶ- κα. Ὅθεν ἐσιώπησεν.

Ἡ Χαδοῦλα ἐθαύμασε πῶς ἐπ' ὁ μὴ- τῆρ τῆς ὀλοφάνερα τὴν εἶχεν ἰδὲ νὰ κά-

μνη τὰ ριψοκίνδυνα εκείνα νείματα, διὰ πρώτην φοράν καὶ τὴν ζωὴν της, ὅταν εὐρέθησαν μόναι δὲν τῆς ἔδωκεν οὔτε νυχίης, οὔτε τσιμπιές, οὔτε δαγκωματιές, πρῶτα τὸ ὅποτον, ἄλλως, συγνὰ συνειθίζει. Σὴ μειωτέον ὅτι ἡ προικοδοσία της οἰκίας εἰς τὸ παλαιὸν ἀκατοίκητον χωρίον εἶχε τοῦτο τὸ εὐλογοφάνες, ὅτι πολλὰ οἰκίαι ἐπώζοντο ἀκόμα εἰς τὸ Κᾶστρον, ὅτι οἰκογένειαι τινες συνειθίζον νὰ διατρίβωσι τὸ θέρος ἐκεῖ, καὶ ὅτι εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρχε προκατάληψις ὑπὲρ τοῦ «Παλαιῦ χωριοῦ», τὸ ὅποτον ἐπονοῦσαν οἱ γερροντότεροι καὶ δὲν εἶχαν συνειθίσει ἀκόμα οὔτε εἰς τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων, οὔτε εἰς βίον εἰρηνικόν, χωρὶς ἐπιδρομὰς κλεφτῶν καὶ πειρατῶν καὶ τῆς Τουρκικῆς ἀρμάδας, καὶ ἡ ἐγκατάστασις εἰς τὴν νέαν πόλιν δὲν ἐνομιζέτο ὁριστική, ἀλλ' ὑπῆρχε προσδοκία ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐβιάζοντο καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ παλαιά, τὰ «μυθμένα» των. Κ' ἐνῶ ὅλο τὸ Κᾶστρον ἀνέπόλουν, καὶ τὸ Κᾶστρον ἐλυποῦντο καὶ τὸ ἐρρέμβον, καὶ τὸ εἶχον εἰς τὸ στόμα, δὲν ἔπαινον ὅμως νὰ κτίζωσιν οἰκοδομὰς εἰς τὸν νέον συνοικισμὸν—ὅπως ἀποδειχθῇ διὰ μριστὴν φοράν ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνήθως ἄλλα σκέπτονται καὶ ἄλλα κάμνουν, καὶ ὅτι μιμνῶνται ἀλλήλους μηχανικῶς.

Οὕτω λοιπόν, μετὰ δύο ἐβδομάδας ἀπὸ τοῦ ἀρραβωνίου ἐτελέσθη ὁ γάμος. Οὕτως ἠθέλησαν ἡ πανθερά. Δέν της ἤρθεσκον, ὡς ἔλεγε νὰ ἔχη γαμβρόν ἀπτεράντων νὰ συγχάξῃ στὸ σπῖτι, ἀρῶν εἶχε θάρρος ἀπὸ πρὶν, ὡς συνεχίτης καὶ παρκαγίως τοῦ ἀνδρός της. Καὶ ἡ ἀνδραδέλφη, γῆρα, ἡλικιωμένη, μὲ ἓνα παῖδα ἔρρητον, ἐργαζόμενον ἐπίσης εἰς τὸ ναυπηγεῖον, καὶ ἓν ἄλλο παιδίον κ' ἐν κοράσιον ἀνήλικα, ἐδέχθη κατ' οἶκον τὸ νέο ἀνδρόγυνον.

Εἶτα, μετὰ ἓν ἔτος ἐγεννήθη τὸ πρῶτον παιδίον, ὁ Στάθης, καὶ δευτέρα ἡ Δελχαρῶ, ἀκολούθως ὁ Γιάλης, κατόπιν ὁ Μιχάλης, ἀκολούθως ἡ Ἀμέρσζ, μετ' αὐτὴν ὁ Μητρῆκης, καὶ ἡ τελευταία ἡ Κρινιώ. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ἐραίνεται νὰ βασιλεύῃ εἰρήνη ἐντὸς τῆς οἰκίας. Εἶτα, ὅταν ἤρχισαν νὰ μεγαλώνουν τὰ δύο πρῶτα παιδιὰ τῆς νύμφης, εἶχον δὲ μεγαλώσει ἀρκετὰ καὶ τὰ δύο τελευταῖα της ἀνδραδέλφης, ἤρχισε πόλεμος ἐντὸς τοῦ οἴκου. Τότε ἡ Φραγκογιαννοῦ, ἥτις μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πείραν τοῦ κόσμου ἐγένετο πολὺ σοφωτέρα, εἶχεν ἀξιώθῃ, ὡς ἔλεγε μετριοφρόνως, ν' ἀποικήσῃ καὶ αὕτῃ ἓνα σπιτάκι δικό της, χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά της καὶ τὴν οἰκονομίαν της. Τὴν μίαν χρονίαν ἡμπόρεσε μόνον νὰ κτίσῃ τέσσαρας τοίχους λασποκτίστους, μικροὺς καὶ χαμηλοὺς καὶ νὰ τοὺς στεγάσῃ τὴν δευτέραν χρονίαν κατῶρθωσεν νὰ πετώσῃ κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ σπῖτι, δηλ. νὰ κατασκευάσῃ μικρὸν πάτωμα, μὲ διάφορα σανίδια, ἄνθρακ, παλαιὰ καὶ νέα, καί,

χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀνυπομονοῦσα, πότε νὰ «ξελευθερωθῇ» ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς ἀνδραδέλφης, ἡ ὁποία ἐγήραζε κ' ἐγένετο παράξενη, ἐκουβλήθη, κ' ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ, μαζί μὲ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, εἰς τὴν «γωνίαν» της εἰς τὴν «φωλιάν» της, εἰς τὴν «ἄρην» της. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπως ἔλεγε ἡ ἰδιά, ἡσθάνθη τὴν μεγαλειτέραν χάραν εἰς τὴν «ζῆσιν» της.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐνθυμεῖτο, καὶ οἶνει τὰ ἀνέξη ἡ Φραγκογιαννοῦ, κατὰ τὰς μακρὰς ἐκείνας ἀύπνους νύκτας τοῦ Ἰαννουαρίου. ἐνῶ ὁ βορρᾶς ἤκουετο ἐκ διχλευμάτων νὰ συρίζῃ ἐξω, πλήττων τὰς κεράμους, καὶ κάμνων νὰ ἡλῶσι τὰ παράθυρα, ὅποτε ἡ γρούπναι παρὰ τὸ λίκνον τῆς μικρᾶς ἐγγόνης της. Ἦτο ἡδὴ τρίτη ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε καὶ πάλιν. Το θυγάτριον, τὸ ὅποτον μόλις εἶχεν ἡσυχάσει προ μικροῦ, ἄρχισε νὰ θῆχῃ ἐκ νέου ὀδυνηρῶς. Εἶχεν ἔλθῃ ἀσθενικὸν εἰς τὸν κόσμον, καὶ προσέτι, φαίνεται ὅτι εἶχε κρυάσει τὴν τρίτην ἡμέραν, εἰς τὰ «κολυμπῖδια», ὅταν τὸ εἶχαν λούσῃ ἐντὸς τῆς σκάφης καὶ κακὸς βῆχας τὸ εἶχε κολλήσει. Ἡ Φραγκογιαννοῦ ἀπλήστως ἀπὸ ἡμερῶν παρεμόνευε νὰ ἴδῃ συμπτώματα σπασμῶν εἰς τὸ μικρὸν ἀσθενὲς πλάσμα—ἐπειδὴ τότε εἴξευρεν ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἐσώζετο—πλὴν εὐτυχῶς τοιοῦτον πρῶτα δὲν ἔβλεπε. «Εἶνε γὰρ νὰ θασανίζεσαι καὶ νὰ μᾶς βασανίζῃ», εἶχεν ὑποψιθυρίσει, χωρὶς κινεῖς νὰ τὴν ἀκούσῃ μέσα της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΙΣ

Η ΣΤΕΡΝΗ ΝΥΧΤΑ

Τὰ μαῦρα της φτεροῦγια ἡ νύχτα ἀπλώνει, καὶ γύρω θλιβερῇ ἐσχύνει σιγαλιά· μὰ στὸ σκοτάδι μέσα ξεδιπλώνει χίλια μυστήρια ἀπ' τὴ βαθειά της ἀγκαλιά. Παρόμοια ὁ πόνος, ὅπου κρυφοδέρνει βαρὺς καὶ ἀμίλητος τὴν ἔρημ μου ψυχῇ, μονάχη στὰ μαρτύρια ἐνῶ τὴ σέρνει, σὲ μίαν οὐράνια τὴν ὑψώνει προσευχή, καὶ ἐκείνη, σὺν τὸν ἴσκιον ἐνῶ πλανιέται, μέσ' στᾶπειρο τὴ νύχτα καθρεφτίζεται.

Ἀπὸ τὰ πέλαγα κυλοῦν τὰ κύματα· γιατί; γὰρ ναῦδρον μόνο μαῦρα μνήματα... γι' αὐτὸ, σὺν ξεψυχοῦν θολὰ στὴν ἀμμουδιά, ἓνα θλιμμένο βογγιτὸν ἐσχύνουν, σὺν τῆς ἀγάπης κύματα, ποὺ στὴν καρδιά ἀφίνουν κ' ἓνα στεναγμὸν σὺν σβύνουν. Καὶ νοιώθω σὺν νὰ σμίγουν στὰς ἀκορογιαλίας τὸ βογγιτὸν κρυφὰ καὶ ὁ στεναγμὸς μου, νὰ κλώθουν καὶ νὰ χάνονται μέσ' στὰς σπηλῆαίς

τοῦ παγωμένου καὶ ἀναισθήτου κόσμου.

Μέσ' στὴ δροσάτη τους τὰ λούλουδα ἀγκαλιά ν' αἰσθάνονται στῆς αὔρας τὰ φιλήματα,

καὶ γὰρ ὄνειρό τους ἔχουν τὴ μοσχοβολιά· μὰ ποῖος τὸ ξέρει, ἂν αὐτοῖς στὰ μνήματα δὲν θὰ νὰ πέσουνε χλωμά νὰ τὰ στολίσουν, ἂν κάποια πόδια ἀναίσθητα δὲν τὰ πατήσουν; Στὸ στήθος μου ὡς χθὲς δροσάτα ἀνθοβολοῦσαν χίλιαι χρυσαῖς ἐλπίδες, πόθοι μοσχοβολοῖ, σ' δλόγλυκα τραγοῦδια τὸ ἄρωμα σκορποῦσαν γιὰ μιά, ποῦ ῥήμαξε ἓνα τέτοιο περιβόλι... καὶ τώρα ὡχρὰ καὶ μαραιμμένα τ' ἀντικρίζω... δὲν σᾶς πετῶ, νεκρὸν θεμά μου, σᾶς μαζώνω, καὶ μέσ' στὸ σάβανο τῆς νύχτας σᾶς σκορπίζω, π' ἀγαπημένο λείψανό μου σαβανῶνω.

Φυσᾷ τᾶγερ· καὶ ἀργὰ ἀργὰ στὸ φύσημά του τὸ μυροβόλο κάποιο σύννεφο ἀρμενίζει· μυρίζει γύρω νὸ λιβάνι τοῦ θανάτου, τὸ λείψανο τ' ἀγαπημένο κυματίζει. Ἀχ! εἰσαι, ἀγνή μου ἀγάπη, καὶ νεκρὴ ἀκόμα πανώρηκα, ἀγγελικὴ μέσ' στὴ στερνὴ σου κλίνη. τὴν εὐμορφιά σου δὲν ταιριάζω μὲ τὸ χῶμα· στῶν οὐρανῶν σου πέτα τὴν ἱερὴ γαλήνη· ἐδῶ καὶ στοὺς νεκροὺς μοιράζουν καταφρόνια, ἀλλ' οὐρανὸν τὸ θεῖο φῶς ψηλὰ ζητάει. Τράβα, καὶ ἡ μάνα σου, ποῦ θὰ σὲ κλαίῃ αἰώνια, μοιρολόγητρα σου ἡ ψυχὴ μου ἀκολουθεῖ.

Στὸ δρόμο του τ' ἀστέρια μέσ' σταπάνω πλάτια θλιμμένα, ἀκοίμητα, βουβὰ τὸ καρτεροῦνε, καὶ εἶνε ψυχούλαις, ποῦ μὲ δακρυσιμένα μάτια, ἀπὸ κοντὰ τους σὺν περνᾷ, τ' ἀνθοβολοῦνε· σμίγει τὸ δάκρυ τους μὲ τὸ δικό μου σὲ δροσιά, καὶ τὴν ἀπέραντη περνᾷ τὸ λείψανο ἐκκλησιὰ. Περνάει· τί μεγαλεῖο σῶχει, τί μορφάδες!... τὰ πέρατα σὺν θαυματούμενα τὸ θαροῦνε, καπνίζει τὸ λιβάνι, ἀνάβουν ἡ λαμπάδες, σκυφαῖς ἀμέτρηταις ψυχαῖς μαζὶ τραβοῦνε. Βουβὴ στὸ μνήμα ἀργοδιαβαίνει ἡ συνοδεία, καὶ ἀνοίγει δρόμο ἐξέφυγγο τὸν Γαλαξία.

Καὶ σ' ἓνα ἀστὲρι ξεμακρὰ ἀπ' τὴ γῆ ψηλὰ μνήμα μὲ πόνο ἀλύγητο ἡ ψυχὴ μου σκάφτει, τάγαπημένο λείψανο νεκροφιλῆ, καὶ ἐκεῖ μοιρολογώντας μοναχὴ τὸ θάφτει... μαῦρο σταυρὸ τοῦ βάζει, πλάκα μαρμαρένια, καὶ ἐπιγραφὴ του ἀστέρην σὺν διαμαντένια: «Ψυχᾷς, σ' αὐτὸ τὸ μνήμα, ποῦ τηρεῖτε, πέντε χρόνων ἀγάπη, ποῦ φτωγὴ καρδιά «τὴν ἔπλεσε μὲ φῶς, τραγοῦδι καὶ εὐωδία, «νεκρὴ κοιμᾶται.»

Κοιμᾶται· καὶ στὸ διάβα τους σὺν ξεπροβάλλουν οἱ ἄγγελοι θεὸ νὰ στέκουν στὸ μικρὸ της μνήμα, γλυκὸ μνημόσυνο τρισέγγον θὰ τῆς ψάλλουν, καὶ θὰ μετροῦν τὸ βαρὺ καὶ ἄλυστο κρῖμα· καὶ ὅταν ἡ δόλια μου ψυχὴ καὶ ὀφραμένη τὴ μαύρη φαρμακευτὰ γῆ γιὰ πάντα ἀφήσῃ, — καὶ τὸ γνωρίζω δὲ θ' ἀγρήσῃ, — θὰ πᾶς αἰώνια ἐκεῖ κοντὰ της πλεῖο νὰ μένῃς.

Μέσ' στὴν οὐράνια. τὴν ἀπέραντη ἀγκαλιά, μέσ' στοῦ Θεοῦ μου τὴ μυριόφωτη ἐκκλησιὰ, ὅπου ἡ ἀσάλευτη γροικιέται σιγαλιά σὺν Χερουβεὶμ ἀνέκφραστη θεία ἁρμονία, ποῦ μέσα μας τὴ νοιώθουμε σὺν προσευχῇ, καὶ ἀνασπᾶ θρόνου πνεύμα ποῦ βαλοσπᾶνει, ἡ πονεμένη μου ἡ ἀκοίμητη ψυχὴ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ

μένει γονατιστὴ στὸ μνήμα ἄπάνω μόνη. Ὀνητοὶ δὲν τὴν βλέπουν, μόνο τ' ἀστροκέρια φωτίζουν τὴ χλωμὴ δακρύβρεχτη μορφή της, καὶ ἐκείνη ἀνασηκώνει ἐκεῖ ψηλὰ τὰ χέρια, καὶ στὸν οὐράνιον θρόνον στέλνει τὴ φωνή της: «Γιὰ κύτταξέ με, σπλαχνικὲ Πατέρα, «βαθεῖα τὰ σπλάχνα μου γιὰ κύττα ὡς πέρα, «μὴ σοῦ τὰ μαύρισα μὲ κρῖμα τόσο, «ποῦ πρέπει γιὰ μετάνοια νὰ πονῶ; «Μ' ἂν μοῦρηξες μιά σπῖθα, ποῦ νὰ νοιώσω «ἓνα ἄλλο κόσμο τόσο φωτεινὸ, «καὶ ἂν ἡ καρδιά μου βάπτισμα ἔχει πάρη «μέσα σὲ θεῖο, ἀθάνατο νερό, «καὶ ἂν στῆς θρησκείας τὸ φτερό ζευγάρει «ἐπῆρα τῆς ἀγάπης τὸ φτερό, «γιὰ νὰ μπορέσω ὡς τόσο νᾶψηλώσω, «τὴ χάρι τοῦρανοῦ νὰ καμαρώσω, «πὲς μου, Πατέρα μου, γιὰ αὐτὸ μὴ πταίω, «καὶ πρέπει πάντα νὰ πονῶ, νὰ κλαίω;»

Χλωμά τὰστέρια γύρω γύρω σβύνουν, ἐγυμνωθήκανε τὰ οὐράνια ὡς πέρα λες καὶ οἱ νεκροὶ στὰ μνήματά τους κλίνουν καὶ παρουσία καρτεροῦν δευτέρα· ἀλλὰ ἡ Ἀνατολὴ γλυκοχαράζει σὺν καὶ σ' Ἀνάστασι νᾶναγαλλιᾷ. Σκυφτὴ ἡ ψυχὴ μου ἐκεῖ στὸ μνήμα ἀκόμα ἀνοιώνει σὺν νὰ λύνουν τὰ δεσμά της·

ἐκεῖ πλεῖο δὲ γενιάζει μὲ τὸ χῶμα, πετᾷ στὴ γῆ τὸ κάθε φόρεμά της· γυμνὴ δίχως ἐλπίδα γιὰ λαχτάρα γιὰ πόνο γιὰ παράπονο ἢ κατὰρα στὴ χαρναγὴ τὸ βλέμμα της βυθίζει, καὶ ἔχει κατάνυξι στὰ στήθια ἀγία, ἔξνο, πανώρηκο κόσμο ἀντικρίζει ἄχ! καθρεφτίζεται στὴν ἀθανασία. Τῶν πόνων πάει ἐδιάβηκε τὴ γῆ, νὰ πλέψῃ διάφανη ζητάει αἰθέρα, νᾶναγαλλιάση στὴν χρυσὴν αὐγὴ, στὴν ἀβασίλευτη δευτέρη μέρα.

Κι' ὡχρὸς ὡχρὸς ὁ Αὐγερινὸς ἀπ' ἀντικρὺ σὺν νεκρικὸ καντύλι φέγγει καὶ ἀναβαίνει, φιλεῖ στὴν πλάκα τὴν ἀγάπη τὴ νεκρὴ, καὶ τὴν ψυχὴ μου ἄπάνω στὸ σταυρὸ γυμνῇ.

Σμύρνη

Κωνστ. Α. Μιχαηλίδης

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Ἡ γυναικεία καρδιά ὁμοιάζει πρὸς μαλακὸν σπόγγον εἰς τὸν ὅποιον ὑπάρχουν κολλημένα μικρὰ πετραδάκια. Αὐτὰ σὲ ματώνουν, ἐνῶ ὁ σπόγγος σὲ θωπεύει μαλακά. Ἀργὰ ὅμως κατανοεῖς ὅτι μ' αὐτὴν τὴν συνεργασίαν σοῦ ἀφ' ῥέθῃ καὶ ἡ τελευταία τοῦ αἵματός σου σταγόν.

ΑΠΟ ΤΗ «ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ» ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΟΡ

ΤΟ ΘΕΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ

Ἔνας ποῦ ξέρει ἀπὸ ἱστορίες, Περτῇ, δὲν ἀποσώνει ὅλες τίς ἱστορίες του μὲ μιάς. Θᾶνε μικρὴ ἡ δική μου τώρα, μὰ θεὸ νάρεση πιὸ πολὺ.

Στὴ θάλασσα ἔχθες τὸ βράδυ, στὴ θάλασσα ἄκουα νὰ ψάλλῃ κάποια ψυχούλα πονεμένη, κάποια ψυχὴ δίχως καρδιά.

Ὄχ! καὶ εἶταν τί παραπονιάρια στὴ ξεφεγγάρωση ἡ φωνὴ της! Κ' ἐγὼ ἔλαμνα ἀγία—ἀγάλη καὶ τὴν γροικοῦσα ποῦ ἐτραγοῦδα.

«Θέλω, Θεοῦλη μου νὰ ζήσω! Θέμου σπλαγχνίσου με λιγάκι!» Κ' εἰτανε κύμα κυματοῦρα ποῦ ἀφροστεφάνωτη ἐτραγοῦδα.

Ἄκου τὴν, εἶπα τὴν κοκέττα ποῦ δὲ μοῦ θέλει νὰ πεθάνῃ. Μιὰ μὲ τὴ βάρκα μου καὶ ἴγῳ, σὲ δυὸ τὴν κόβω μὲς στὴ μέση.

—Τὶ γένηκε, μαθὲς, Ζουάνη; γιατί τὰ μάτια σου βουρκώνουν; —Τίποτε· γένηκε Περτῇ—Γιατί νὰ μάτια σου βουρκώνουν;

— Τότες κοντά πολύ στη βάρκα μου νά σου κι' ακούω δυο φωνούλες, δυο νέες φωνές, που τραγουδούσαν κάτω απ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Κ' ἐβλεπα μεσ' στή νύχτα δυο βελουδένια κυματάκια τὸ ἓνα μὲ τᾶλλο νά γυρεύονται, νά βρίσκονται, νάγκαλιάζονται καὶ νά τσιμπιούνται σάν πουλάκια.

Καλά! εἶπα μέσα μου δικός τους λογαριασμός· καὶ πιά δὲν γύρισα νά δω.

— Ἀλήθεια; — Εἶχανε σωπάσει κ' ἔρριζα στὸ γιᾶλο τὰ δύχτια μου.

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ὅλη τὴ νύχτα θάχες στὸ νοῦ σου τὴν καλή σου, καὶ τὴν ἀγάπη της, Ζουάνη, ἀγάπη ἐλαφροπεταλούδας.

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ὅλη τὴ νύχτα τὰ δύχτιά μου ἔρριχτα, Πετρῆ, τὰ δίχτυα μ' ὅλην τὴν καρδιά μου καὶ μ' ὅλην τὴν ἀνηψιότητά μου.

Ι. Ν. Γρυτζῆνης

ΑΠΟ ΤΗΣ «ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ»

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗ ΣΤΕΡΝΗ

Τὰ δάκρυά μου ἐπέσαν
στ' ἀχνό σου προσκεφάλι,
πού λούλουδα εἶχαν βάλει
τὴν ὥρα τὴ στερνή.

Κι' ἐγράφανε γιὰ σένα
μὲ τῆς ψυχῆς τοὺς ἥχους,
ἐγράφανε δυο στίχους
τὴν ὥρα τὴ στερνή.

Τὰ δάκρυά μου τώρα
μυστήρια θὰ σοῦ ποῦνε
καὶ θὰ σοῦ τραγουδοῦνε
στὴ κλίνη τὴ στερνή,

Τὰ λόγια τοῦ ἐρωτός μου
πού χρόνια τὰ εἶχα κρύψει
κι' ἐξέσπασαν μὲ θλίψη
τὴν ὥρα τὴ στερνή.

Στέλιος Γ. Σπεράντζας

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἐκάστη λέξεις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μετὰλλ. 2 (λεπτά 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μετὰλλ. 4 (λεπτά 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ.—Κατωτάτος ὅρος λέξεις δέκα· δηλ. ὀλιγώτεροι τῶν δέκα λέξεων θὰ πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἓνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἓξ λέξεις.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΡΟΓΙΑΛΙΔΑΣ

ΜΠΟΥΝΑΤΣΑ

— Μωρέ καιρός, μὰ τοὺς Ἅγιους Πάντους, ὅσα χρόνια περπατᾶω τὴ θάλασσα, τέτοια μπουνάτσα δὲν μοῦ ματαστάθηκε· δὲ βλέπεις ἐκεῖ πέρα τοὺς φλόκους, τίς σταυρωσιές, τὰ φλίτσια τὴ ράντα, λές καὶ θένε νά πέσουν ἀπὸ τὰ ξάρτια· καὶ τὸ κανάλν ῥέματα... ῥέματα μιά φορὰ ἂν δὲ φουντάρω, θὰ μὲ ξεπέσουνε στεριά.

Ἐβλεπε τὴ σφυρίχτρα στὸ στόμα του ὁ καπετὰν Δρόσος καὶ σφύριζε, κι' ἀπὲς μὲ φωνὴ βαριά καὶ βραχνή.

— Ἀπένου μωρές οὐλοὶ θὰ φουντάρω... Μιά ξαρκινιά κίνηση ζωήρεψε μέσα στὸ καράβι καὶ ὥσαμε πού σὰς τὸ λέω καθέννας ἦτανε στὴ θέσι του· μιά σφυριχιά ἀπὸ τὴ πλώρη καὶ ξοπίσω ἡ φωνὴ τοῦ Δεύτερου.

— Πρόνοι... καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου πάλε βαριά.

— Πάρε μωρέ Σῆμο γιὰ σου τὸ σκαντάλιο καὶ ρίξε νά δῶ σὲ τί νερά βρίσκουμαι.

Σὲ λίγο βυθίζοντανε τρίζοντας ἀπὸ τὴ κουπαστὴ τὸ σκοινὶ μὲ τὸ μολύδι.

— Τριάντα... πέντε... ε, βούηξε ἡ φωνὴ τοῦ ναύτη.

— Καλὰ, σὰ διατάξω θὰ καλουμάρετε δυο-δυόμιση κλειδιά καδένα, καὶ τὴν ἀγκυρά ἀπὸ δεξιά.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ καραβιοῦ ὁ καπετὰν Δρόσος· οἱ ναῦτες κάτω στὴ πλώρη ἐτοιμάζανε τὴ καδένα, κι' ὁ κρότος ἀντηχοῦσε στὸ πέλαγος ἀρμονικά· ὁ καπετὰν Δρόσος μουμουρίζε μέσα στὰ δόντια του.

— Μὰ τὸν Ἄη Λεπτέρη, τέτοια μπουνάτσα δὲ μοῦ ματαστάθηκε, τίποτε δὲν τὸ χεὶ γιὰ πολὺ καιρὸς νά μᾶς ἔχει ἐδῶ πέρα ξερούς ὥσαμε τὴν αὐγή.

Τὸ γεγάρι γεμάτο δειχνόντανε μὲς στὰ νερά σὰ σὲ καθρέπτη, οὔτε ἓνα τρεμούλιασμα τοῦ νεροῦ δὲν τοῦ τάραιε τὴ μορφή· τὸ κανάλι πέρα γιὰ πέρα λάδι καὶ τὰ βουνὰ σὰ γραμμὲς θαμπὲς στὴν Ἀνατολή. Ἡ Σάμος ἀπὸ τὰ δεξιά κολυμπώντας στὰ πλάτια σάν ἀλαφροπετρα θεωρεῖται καὶ τὸ καράβι στὴν ἡμέρα γίγαντας, τὸ καθρέπτι-

μὰ του καθὼς ἐράνταζε μὲ ὅλα τὰ πανιά κρεμασμένα στὰ ξάρτια, θαρρεῖς κι' ἔρτανε πέρα κι' ἀπὸ τὸ βύθος τῆς θάλασσας. Ἐάννου ὁ καπετὰν Δρόσος σφύριζε δυνατὰ.

— Φοῦντο... ο, καὶ ἡ καδένα κυλώνοντας γοργὰ καὶ θροντηχτερὰ τάραιε τὸν αἰθέρα καὶ τὴ νύχτα· κατὶ κομμένες κουδέντες τῶν ναυτῶ, λάσκα ἀκούη λίγο... μπάστα... κι' ἀπὲς ἡσυρία, ἄκουες καὶ τὴν ἀναπνοή σου, τὸ καράβι καρφώθηκε.

— Εγὼ παιδιὰ πάω νά πέσω κομὰτι ὥσαμε νά πάρει κομὰτι νά φρεσκάσει. ἔκανε ὁ καπετὰν Δρόσος, ἐσεῖς ὅποιοι δὲν εἶνε βάρδια, σὰ θέλει πᾶει καὶ πέρη ὅσοι εἶναι βάρδια τὰ μάτια σας δέκα τέσσαρα... εἴμαστε σὲ κανάλι, τὰ μάτια σας δεκατέσσαρα· λέω, νά μὴν πέσει κανεὶς διόλογος ἀπάνω μας καὶ μᾶς τσακίσει... τράβηξε κατὰ τὴν πρὶμην τὸ νοῦ σας καὶ τὰ φανάρια τῆς γραμμῆς, τῆς ρότας, τῆς πρὶμης, νά μὴ σβύσουνε ἔκανε πρὶ νά μπεῖ στὸ ταμπούκιο.

Περάσανε κάμποσες στιγμὲς ὥσαμε πού νά συνερέουνε οἱ ναῦτες.

— Μωρὲ χάξι ἔχει ὁ καπετάνιος, εἶπεν ἕνας σιγὰ σιγὰ νά μᾶς φουντάρει ἀβέρτα μέσα στὸ κανάλι.

— Αἶ, ... τί ἤθελες ἡ ἀρεντιά σου νά κάνουμε, ἀπήντησεν ὁ Δεύτερος, νά ἀρμενίζουμε χωρὶς ἀγέρα; Ἐκεῖνο μάτια μου ἐδῶ καὶ δυο ὥρες οὔτε ἓνα κάρτο τοῦ μιλιοῦ δὲ κάναμε. Καλὰ κι' ἄγρια ἔκανε. Εἴω ἀκούστα πῶς ἐδῶ στὸ κανάλι τῆς Σάμος ἔχει καλοὺς καὶ παχινοὺς δροσίτες πού μοιάζει καὶ τ' ὄνομά τους μὲ τὸν καπετάνιο μας. Αἶντε, Σῆμο, γιὰ σου κάτω στὴν πλευρά, στὴ κοκέτα μου, ἀπὸ πάνω στὸ ράρι ἔχω κατὶ ἀρμυθιὲς χοντρές καὶ κομὰτι ἄλειμα σ' ἓνα χαρτί, τὰ ψάρια τοῦ καναλιῦ τ' ἀγαποῦνε τ' ἄλειμα, αἶντε φέρε μᾶς πὲς νά ρίξωμε, κι' ἂν πιάσουμε τίποτα, αὔριο θὰ φᾶς δυο σκοντέλες· αὐτογυμνὸν πού θὰ γλύφεις καὶ τὰ δαχτυλῖα σου, αἶντε γιὰ σου.

Σάλαρε μιά ὁ Σῆμος κάτω, καὶ σὲ λίγο ὁ Δεύτερος ψάρεψε· οἱ ἄλλοι ναῦτες τῆς βάρδιας κάνανε ἀπὸ ἓνα τσιγάρο.

— Μωρὲ ποῦναι ὁ λοστρόμος νά μᾶς πεῖ κανένα μῦθο νά περάσει ἡ ὥρα, ἔκανε ἓνας τους.

— Νάτος ποῦναι ξαπλωμένος ἀπάνω στὶς γουμένες εἶπεν ὁ Σῆμος.

— Ἐδ' ὦσαι μπάρμπα Μαθιέ, γυρίσανε ὅλοι καὶ τοῦ ἔπνε ἔλα, τί λές θὰ μᾶς πεῖς τίποτα νά περάσει ἡ ὥρα;

— Ὡ, βρε παιδιὰ μῦθο θέλετε πάλι, νά πάρει ὁ δαίμονας γιὰ μπουνάτσα μόνον γιὰ μῦθους εἶναι καλή, νάσαι ἀραγμένος μπάρμπα σὲ λιμάνι θαλαῖνες ὅζω, τραβᾶς ἓνα δύο εὐλογίεις σὲ κανένα καζινέ καὶ κάνεις καὶ κανένα γλεντάκι...

— Μωρὲ μπάρμπα Μαθιέ, δὲν ἀρίνεις τὰ παιδιὰ ἡσυα εἶπεν ὁ Δεύτερος, δολιόνοντας μιὰν ἀρμυθιά, γέρος ἄνθρωπος δὲ θαρρήθηκες πιά, πὲς μας ἐκεῖ πέρα κανένα μῦθο καὶ ἄσε μας νά βράζουμε στὸ ζουμί μας πού μᾶς θυμίζεις λιμάνια.

— Γέρος ἄνθρωπος αἶ... βρε ἄδικα τὸ λέτε ἐγὼ δὲ θὰ γεράσω... Ἐσεῖς γεράσατε πού θέλετε μῦθους, ζῖντε φέρτε ἓνα τσιγάρο καὶ δὲ σὰς χαλάω χατήρι, τί θέλετε μῦθο, γιὰ τίποτα περιστατικὸ νά σὰς πῶ;

— Πὲς μας ὅτι θὲς ἐπὶ ὅλα τὰ λές ὁμορφα, περιστατικὸ πὲς μας.

Ἀναψε τὸ τσιγάρο του ὁ μπάρμπα Μαθιός.

— Ἦτανε πού λέτε γιὲ μου χειμῶνας καιρός, Γενάριος μῆνας, εἴμουνα μὲ τὸ μπάρμπα τοῦ καπετὰ Γεώργη τοῦ Κρανιδιώτη, μπάρμπα μιά φορὰ καλὴ ὥρα σὰν καὶ τοῦτο τοῦ καπετὰ Δρόσου· εἴχαμε φύγει ἀπὸ τὸν Περαιὰ παγένας γιὰ τὴν Κρήτη νά φορτώσουμε λάδια καὶ χαροῦπια. Ὁ καιρός βο-
ριζὲ φρέσκος καὶ κατηφορίζαμε σὰ χέλια· ὁ καπετὰ Γεώργης ἦτανε παιδὶ μάλαμα, τριανταπέντε χρονῶ, μὰ οἱ πρὶο παλιοὶ καπετανεῖοι δὲ τοῦ βάζανε πλώρη, τί εἶτανε κομὰτι παρὰξενος, μὰ ἐμεῖς μέσα στὸ καράβι εἴχαμε μάθει τὰ ρυθμὰ του καὶ κολοπερούσαμε, λόγια πολλὰ δὲν ἤθελε, δου-
λιά καὶ νά μὴν ἀρωτᾶς τίποτε ἀπάνω στὶς διχτές καὶ στὴ πλοιαρχία... μὰ ἔβαζε πλώρη ἀπάνω σὲ κάρτο, ἀπάνω σὲ ξέρα...
μηλιά... πλώριζε μὲ τοὺς πρὶο δυνατοὺς καιροὺς, μιλιὰ... ὁ καπετὰ Γεώργης ἤ-
θελε νάσαι καπετάνιος μονάχος του, καὶ τ' ἄξιζε γιὰτὶ γιὲ μου ὅσα χρόνια ἔκανα στὸ καράβι του οὔτε τίς μπογιές μας δὲν τρίψαμε ἀπάνω σὲ σῶμα, κατηφορίζαμε πού

λέτε μὰ ἀντὶς νά ἀνοίγουμε ρότα γιὰ τὴν Κρήτη ὁ καπετὰ Γεώργης γραμμὴ γιὰ τίς Σπέτσες τί γυρέβαμε στὶς Σπέτσες ἀροῦ δὲν εἶτανε ὁ δρόμος μας κανεὶς δὲν ἤξερε μὰ κι' οὔτε κοτοῦτε νά ρωτᾶσαι· ὁ καιρός εἴπαμε φρέσκος, κειδὰ τὰ μεσάνυχτα δυνάμωσε· μιά ὥρα μετὰ τραβοῦσαμε ἴσα γιὰ τὸ λιμάνι ἀροῦ πριχοῦ ἐφέραμε δύο τρεῖς βόλτες ἀνοιχτὰ γιὰ νά περάσει ἡ ὥρα.

Ἐάννου ὁ καπετὰ Γεώργης σφυρίζει νά μαζωχτοῦμε στὴν πρὶμην· πήγαμε ὅλοι καὶ σταθήκαμε σοῦζα.

Πάρτε ὅλα τὰ φανάρια μέσα, τσιγάρο γιὰ φῶς μὴν ἀνάψει κανεὶς, κι' ἔπειτα ἐλᾶτε ὅλοι ἐδῶ.

Δύο ναῦτες τρέξανε στὴ διαταγὴ τοῦ ἐμεῖς περιμένουμε, σὰν ἤρθανε καὶ κεῖνοι μᾶς ξανάπε.

— Ἀκούστε ἐδῶ θέλω τρεῖς ἀπὸ σὰς νᾶρ θοῦνε μαζὶ μου, θὰ πᾶμε νά πατήσω τὸ λιμάνι τῶν Σπετσῶν. Τὸ τί καὶ τὸ πῶς δὲ σὰς διαφέρνει ἄλλη ὥρα θὰ τὸ μάθετε· ἐμεῖς πρέπει νά πᾶμε ὅζω, νά θροῦμε στεριά χωρὶς νά πάρει χαμπάρι τὸ πράτιγο, ἐγὼ θὰ πᾶγω μονάχος καὶ θὰ φέρω μαζὶ μου ἓνα πρόσωπο, ἂν εὐδοκῶμε, ἐργουμάστε ἀπάνω στὸ καράβι καὶ τελείωσε.

Μπορεῖ ὅμως νά θροῦμε ἀντίστασι, καὶ γερὴ κι' ὅλας ἀπὸ στεριά, γι' αὐτὸ ὅποιοι ἔρθε πρέπει νά μὴν τὰ χάνει καὶ νάσαι καὶ ἀρματωμένος, γιὰτὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν πρέπει ν' ἀποτοχίσουμε ἀπὸ τὸ σκοπὸ μας. Λοιπὸν ὅποιοι εἶνε νά ῥθεῖ, τὸ λέει.

Ὅλοι θέλαμε νά πᾶμε.

— Ὅχι ὅλοι, ξανάπε, τρεῖς θέλω μονάχα, μὰ μιά κι' ἔ/ετε τὴν εὐχαρίστηση διαλέω ἐγὼ.

Καὶ διαλέγοντας δύο ἄλλους κι' ἐμένα μᾶς κάνει ξεχωριστά.

— Ὅμπρός ἐσεῖς γρήγορα νά ρίξετε τὴ φελούκα τὴ μεγάλη· πανιά διπλὰ· ἀντένα, φλόκο, καὶ ράντα· θ' ἀνοίξουμε γιόματτα, οὔτε μούδες οὔτε τίποτα ὁ καιρός εἶνε δυνατός μὰ εἶνε στρωμένος. Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι βαστάτε, τραβέστε τὸ καράβι ἓνα μίλι ἀνοιχτὰ ὅζω ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἂν δεῖτε τίποτε ἐξὶν ἀπὸ μᾶς ἀλαργέβατε, ἐγὼ θὰ σὰς κάνω σινιάλο μὲ τὴ σφυρίχτρα μου, ὁμπρός..

Ἐμεῖς μιλιὰ, καθέννας τὴ δουλειά του σὲ δέκα λεπτὰ ἦτανε ὅλα ἐτοιμα· γιὰ τὸ πρόσωπο παγαίναμε μὲ τέτοιο διαολοκαίρο, καὶ μὲ τέτοια προφύλαξη καὶ κίνδυνο, δὲ ξέραμε· κανὰ φονιά γιὰ κανένα φυλακωμένο φαίνεται πῶς πᾶμε νά γλυτώσουμε

ἀναλογιόμουνα· ὡς τόσο ἡ φελούκα ἦτανε ἐτοιμὴ δίπλα, πηδήσαμε μετὰ πηδήσε κι' ὁ καπετάνιος, πήραμε ἀπάνω τὰ πανιά καὶ ὅτο πού νά τὸ λέω χαθήκαμε μέσα στὸ σκοτάδι γεμάτα.

— Ἄ δὲ βουλιζόμαστε ἔκανα νά πῶ βλέποντας τὴν ἀνεμοταραχή.

— Σκατῶς, ἀνυπολόγησε ὁ καπετὰ Γεώργης, ἀμὲ πῶς τὸ θελες μὲ μπουνάτσα νά κατήσω τὸ λιμάνι; τί εἴμαι βρε τσομπάνης; μιλιὰ μιλιὰ τώρα... κι' ὅλη τὴ τραβερσάδα ὥσαμε τὸ λιμάνι δὲ βγάλαμε πιά μιλιὰ.

Ὁ καπετάνιος τὰ κατατόπια τᾶξερε καλὰ· μ' ὅλο τὸ σκοτάδι διπλαρώσαμε σ' ἓνα ἔρημο μέρος τοῦ λιμανιοῦ· πηδήξε ὅζω μᾶς ἔκανε νόημα νά περιμένουμε καὶ χάθηκε μέσα σ' ἓνα δρόμο, πέρατε ἔτσι μιά ὥρα. Ψυγὴ δὲ φάνηκε ἐκεῖ πού εἴματτε ἀραγμένοι· ἔξάννου ἀπ' ὅπου ἔφυγε, ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος πρόβαλε πάλι ὁ καπετάνιος μ' ἓναν ἄλλον, πηδήσανε μετὰξὺ τῆς φελούκα, ἀνοίξαμε ἀμέσως, σηκώσαμε ὅλα τὰ πανιά καὶ σὲ δέκα λεπτὰ ἀρμενίζαμε κατὰ μεσῆς τοῦ πελάου· ὅλο τὸ διάστημα μιλιὰ, σὲ μιστὴ ὥρα, βρήκαμε τὸ καράβι πού βολευζάριζε, ἀνεβήκαμε, ῥεμετζάραμε τὴ φελούκα στὰ καπόνια κ' εἴματτε νέτοι γιὰ δρόμο.

— Γειά σας παιδιὰ, μᾶς εἶπε καταγαρούμενος, μᾶς βγήκε καλὰ κατηφορίζετε τώρα γεμάτα.

Ὁ καπετάνιος μὲ τὸ πρόσωπο τραβήξαμε πίσω στὴ πρὶμην κ' ἐμεῖς ὅλοι στὴ πλώρη μαζετήκαμε καὶ ξομπιάζαμε τί νάτανε τὸ πρόσωπο πού φερε μαζὶ τοῦ ὁ καπετὰν Γεώργης ἀπάνω· ἄλλος ἔλεγε τὸ ἓνα, ἄλλος τὸ ἄλλο καὶ περνοῦτε ἡ ὥρα. Ἐημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα καὶ πρὶν καλορέξει βλέπουμε τὸ καπετάνιο καὶ βγαίνει στὴ πρὶμην· σφύριξε μιά νά μαζευτοῦμε ὅλοι πίσω, ἄμα συναγτήκαμε.

— Γιὰ νά μὴ σὰς θαρραίνει κι' ἀδικοξομπιάζετε τὸ ψεβραδινοῦ, σὰς λέω πῶς δὲν κάναμε τίποτε κακό οὔτε ἄτιμο, ἐμένα ὅτι δὲν μοῦ τὸ δίνουνε θεληματικῶς τόμη ἔχω δικαίωμα τὸ παίρνω μονάχος μου καὶ μὲ τὸ ζόρι· τῶν φρονιμῶν ὀλίγα· τὸ πρόσωπο πού πήραμε ἀπὸ τίς Σπέτσες εἶναι κόρη μισοῦ προσετοῦ καὶ θὰ γίνει καπετάνισά σας.

Δέσποινα ἔλα ἐπάνω ἔκανε σκύβοντας στὸ ταμπούκιο, ἔλα πάνω νά τοὺς περάσεις μὲ τὸ χέρι σου τοὺς πηληκαράδες νά κακαλοροϊκιάσουνε σὴν ἀντάμωσή μας.

Σ' αυτό άπάνω ξεπροβαίνει μάτια στη κουβέρτα μιιά Σπετσιώτισσα γλωμή κι' όμορρη σάν Παναγία φλουριά στα στήθια, στα μαλλιά και στα χέρια, φλουριά στη μαντιλωσία, Ξίλιο ζουνάρι μετ' αζωτό και ροῦστες χρυσοπράσινες και χρυσάροκεντημένες, γελέκα και σωγέλεκα μ' άσμη ξομπλακμένα, ζαχαριζωμένη. Παναγία σωστή μωρέ μάτια μου, μάτια και μαλλιά καστανά βαθιά, φρύδια ζωγραφιστά, μάγουλα σάν τὸ μῆλο, κορμωστασιά λεβέντικα, και ποῦ νά σῶς τὰ λέω μπορεί νά πάμε στην Ακέρικα και νά 'γω άκόμα νά λέω τίς χάρες της και τίς όμορφίες της· μᾶς καλημέρησε χωριτωμένα. Τὸν καυτωσε τὰ μάτια γαλίσσανε θές από χαρά γιά τὸν καπετάνιο, θές από τὴν όμορριά της Σπετσιώτισσας. Πῆρα πρώτος τὸ λόγο και ὁ λοι μάλ' ἤπιασε και φηγήθηκε.

— Καπτά Γεώργη μας, καπετάνισα, καλοροίζικοι με τὸ καλό στές χάρες σας με καλὰ τέκνα. Τέτοια σιζή άντρώγου μοῦρες παιδιὰ άκόμη τὴ θυμάμαι και καλοκαρδίζω· σωστή θαλασσινὴ άντάμωση και χαρά. Οὔτε παπῆ οὔτε τίποτα. Βάλε νά ποῦμε μονάχα και καλή καρδιά, σάν ρτάξαμε στην Κρήτη στεφανωθήκανε.

— Μωρές κοιμόσαστε, πῆρε καιρός και δέ μὸυ μιλάει κανείς κοιμόσαστε μωρές γιά σῶς ξελόγισσε πάλε ὁ γέρο ξεκουτιάτης με τούς μήθους του, ξάρνισε τὴ κουβέντα τους ὁ καπτά Δρόσος γρονιάζοντας βαριά και βραγ'νά με τὴν καλωσύνη και τὴν άπερηγάνια ποῦ ξεχωρίζει τούς Ρωμηούς θαλασσινοῦς.

Τὸ κανάλι ἄρχισε νά βγάξει έγγρα. . .

II. Σαν-οριναῖος

ΤΙΜΗ

ΕΙΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΝ

Εἶνε γνωστόν πὼς ἡ ἐν Σμύρνη ἐκδομένη Ἀ' Αρμονία δια τῶν τελευταίων ιδίως αὐτῆς ποικίλων ἄρθρων περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Δημοσιογράφου, τοῦ πολίτου, τοῦ λογίου, τῶν γλωσσικῶν ζητημάτων, τῆς εὐπρεπειᾶς τοῦ Τύπου κ.λ.π. ἐξήρθη εἰς ιδεώδη ὕψη, εἰς ἃ μόνον λεπτεπίλεπτος ὕψι πέτης ἑλληνικὴ διάνοια, οἷα ἡ τοῦ κ. Σεῖζάνη ἡδύνατο ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ Ἀλεξανδρινὸς Τύπος πρῶτος τιμῶν τὸν πολυφίλητον καὶ σοφὸν συνάδελφον κ. Μιλτιάδην Σεῖζάνην, διευθυντὴν καὶ συντάκτην τῆς Ἀ' Αρμονίας ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ Πρωτάνεως τῶν δημοσιογράφων. Ἦδη ὁ ἐν Γενεύῃ Σῦλλογος τῶν Ἑλληνῶν σπουδαστῶν, οἵτινες μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦν τὸν ἑλληνικὸν τύπον, τιμῶν τοῦ ἀνδρὸς τοὺς ἀγῶνας τὸ σοφὸν καὶ ὑψηλὸν τοῦ φρονήματος, παμψηφεὶ καὶ διὰ κολακευτικῶτων ἐκφράσεων ἀνεκέρουεν αὐτὸν ἐπιτιμὸν μέλος αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν κλεινῶν καὶ ἰοστεφάνων Ἀθηνῶν, ἀναγορεύομεν αὐτὸν καὶ ἀναγνωρίζομεν ὡς πρῶταν τῶν Ἑλλήν. δημοσιογράφων. Ὁ κ. Σεῖζάνης, εἶναι ὁ ἀνὴρ, περὶ ὃν, ὡς περ κέντρον, περιστρέφεται ὁ εὐελπίς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνισμός, ὅστις λατρεῖ αὐτὸν τιμῶν τὴν ἐντιμὸν αὐτοῦ αὐτάρκειαν περισσότερον παντὸς ἄλλου ὑλικοῦ πλοῦτου. Εἶνε ὁ πατήρ μυριάδων νέων καὶ κορασιῶν, οὓς ποδηγετεῖ εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνικοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς τιμῆς. Εἶναι ὁ διηνεκὼς δι' ὑπερανθρώπων θυσιῶν καὶ ἀγῶνων ἐργαζόμενος καὶ ὑπεραμνόμενος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλ. κοινότητος. Ὁ κ. Σεῖζάνης πᾶς καὶ ἡ ἐρίτ μοῦς αὐτοῦ κυρία, ἡ μετὰ παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεως ἐνισχύουσα αὐτὸν εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦτον ἀγῶνα, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχίην καλὸν τέκνον τῆς πατρίδος. Θέλουσι μεγαλειτέραν τιμὴν ταύτης; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει.

(*) ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον οἱ «Κοιροὶ» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσαν τὰ ἐξῆς κολακευτικώτακα διὰ τὸν ἐρίτιμον διευθυντὴν τῆς «Ἀρμονίας» καὶ ἡμέτερον πολύτιμον συνεργάτην κ. Μ. Δ. Σεῖζάνην, ἅτινα εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Στὶς βιτρίνες τῶν διαφόρων καταστημάτων μορφάζουν οἱ μάσκες καὶ μᾶς θυμίζουν πὼς ἦσαν οἱ ἄποκοπές.

— Φαίνεται ὅμως πὼς ἐφέτος τὸ καρναβάλι δὲν θάνε τόσο ζωηρὸ ὅπως ἄλλες χρονιές.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου καὶ τῆς φτώχειας τοῦ κόσμου.

— Μὰ πάλι δὲν μπορῶ νά πιστεύσω πὼς ὁ Ρωμῆος θάφισι τὴ τρελλὴ αὐτὴ ἐποχὴ νά περάσῃ ἔτσι.

— Χωρὶς νά γίνῃ... ἐπίσημος μασκαρᾶς, χωρὶς νά γλεντήσῃ.

— Ἡ αὐριανὴ κυριακὴ θὰ μᾶς τὸ δεῖξῃ.

— Καθὼς φαίνεται ἡ χολέρα μᾶς ξεφορτώθηκε παρὰ τὰς ἐναντίας δοξασίας τῶν ἐπιστημόνων.

— Οἱ ὅποιοι τὴν χαρακτηρίζουν ὡς «ὑπουλον καὶ ὑποβόσκουσαν».

— Ζήτημα τῆς ἡμέρας αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι ὡς φαίνεται δὲν μυρίζουν καλά,

— Ἀριστόβουλος, Ἑμμανουηλίδης, Πετρίδης, Ἀναστασιάδης εἶνε ὀνόματα προκαλοῦντα ἀνεξάντητες καὶ περιεργές ἱστορίες εἰς τοὺς κύκλους τῶν διαφόρων λιμαδόρων τῶν καφετειῶν.

Κ' ἕνα εὐχάριστον.

— Προσεχὼς θὰ δῖτε εἰς τὴν «Νεότητα» νέας βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις.

— Ὁ νέος φωτογράφος κ. Μπούκας μᾶς ἐξέπληξε με τὰς φωτογραφίας, ποῦ ἐξέθεσε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

— Νομίζει κανεὶς πὼς εἶνε καλλιτεχνήματα ζωγράφου.

— Κάθε μιὰ φωτογραφία φέρει κ' ἕνα ἐπιφώνημα εἰς τὸ στόμα ἐκείνου ποῦ θὰ τὴν ἀντιγράψῃ.

— Ἐνα πολὺν παρᾶξενον τηλεγράφημα ἔλαβα τὴν περασμένην Παρασκευὴ ἀπὸ τὸν Μαριγγλὶ τὸ ὁποῖον περιεχε μιὰ μονάχα λέξι τὴν ἐξῆς: «ἐδιδάσθη».

— Ὅταν τὴν ἐπομένην ἔλαβα τὸ μοναδικὸν τοῦ φύλλο κ' ἔβριξα ἐπάνω μιὰ ματιά κατάλαβα ὅτι ἐπρόκειτο γιά τὸ «Σκορπιό».

— Διότι τὸ μόνον ἴσως φύλλο στὸ κόσμον ποῦ ἐξεδίδετο καὶ δὲν ἐδιαβάζετο ἐπὶ ἕνα διάστημα, οὔτε ἀπ' αὐτὸν τὸν διευθυντὴν του, ἦταν ὁ Σκορπιός!

— Κι' ὁ κακόμοιρος Μαριγγλὴς εἶχε δίκιο νά μὸυ τηλεγραφῇ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ γεγονός τὸ ὁποῖον χρεωστεῖ εἰς τὸν νέον του συντάκτην Κώσταν Τζελέπην.

Βιαστικός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΜΥΡΝΗ Μεταγχορικό. Κάτι καλύτερα τὰ νέα ποιήματα ποῦ μᾶς ἔστειλες ὄχι διωγ καὶ τόσο καλὰ καὶ ἀξία δημοσιεύσεως. Ἐμπρὸς λοιπόν, χωρὶς νά ἀπελπίζωαι προσπάθησε νά ἐργασθῇ μετὰ περισσότερο ζήλο.

Τέλος πάντων ἀκάματο ὁ Χλωμὸς φεγγάρι στὸ καθήκον του Γιατὶ καθήκον του πλέον τὸ θεωρεῖ νά στέλνῃ ὅλη στὸ ἀγαπημένο του περιοδικό. Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα μᾶς ἔστειλε ἕνα διήγημα, ποῦ πιάνει ἕνα δόκλῃρο τετράδιο· δυστυχῶς τὸ λάβαμε πολὺ ἄργα καὶ δὲν προφθάσαμε νά τὸ διαβῶμε γιά νά σοῦ γράψουμε τὴ κρίση μας. Στὸ ἐρχόμενο!

ΒΟΥΖΤΑ Κόκκον Δουλιδίν. Δὲν πειράζει· ἂς εἶνε ἀργότερα· φθάνει ποῦ ὑπάρχει ἡ καλὴ θέλησις· εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ κολακευτικά σου λόγια πρὸς τὸ περιοδικόν μας. Τὴν συνεργασίαν σας τὴν θεωροῦμεν καὶ κατάλληλον διὰ τὸν λαὸν καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τὴν δημοσιεύομεν ἐπὶ τοῦ ἑξωφύλλου.

ΜΑΙΝΕΜΕΝΗ Jeanne d' Arc Πῶς τῷ παθες καὶ μᾶς θυμήθηκες! Ἀπὸ μίαν φαντατικὴν φίλην τῆς Νεότητος δὲν ἐπεριμέναμε τόσην ἀδιαφορίαν. Μὰ, ἂς εἶνε ἀφοῦ ἔχεις τόσες ἀσχολίες καὶ τόσα καθήκοντα· φθάνει ποῦ δὲν μᾶς ἔρχνᾶς. Ὁμορφὴ ἡ ἰδέα τοῦ ποιήματος μὰ δυστυχῶς οἱ στίχοι τοῦ πολὺ ἀκανόνιστοι. Περιμένομεν ἄλλα σου ἔργα. Σοῦ στέλλομεν τὰ φυλλάδια ποῦ σὰς λείπουν.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ Στρατὴν Μυριβήλιν, Σοῦ στέλλομε δ.τι μᾶς παρήγγειλες εὐχαρίστως. Συμπεραίνουμε τί χαρὰ θάχης μετὰ τὴν δημοσίευσί τῆς «Φωνισσας» Ἐστὶ δὲν εἶναι· περιμένομεν φωτογραφίαν σου. Εὐχαριστοῦμε γιά τὴν ἐγγραφή.

ΧΙΟΣ. Ἀγγελον Βάρδον. Μόλις σήμερὰ ἔλαβαμε τὸ δελτάριό σου. Δυστυχῶς κατελήφθη ὑπὸ ἄλλου.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβαμε μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Προειδοποιήσεν ὁσους δὲν κατέβαλαν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν του διὲ πρέπει νά σπεύσουν νά μᾶς ἀποστείλουν αὐτὴν ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν νά παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου. Καὶ τοῦτο διὰ νά μὴν ἔχωμεν ἔπειτα παρὰ πονα.

Ἀπὸ τῆς σήμερον δηλοῦμεν διὲ οὐδεμία ἐγγραφή γίνεται δεκτὴ δι' ὅθ' ἐν λόγῳ ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ σχετικῶ ἀντιτίμου, σύμφωνα με τοὺς ὁρους τοῦ περιοδικῶ μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ «ΥΓΕΙΑΣ»

Πὼς νά κανονίζομεν τὰ γεύματα τῆς ἡμέρας; — Κατὰ τὸ Γαλλικὸν ἦ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα;

Δύο εἶναι τὰ κυριώτερα ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατοῦντα σήμερον συστήματα κατανομῆς τῶν τριῶν ἡμερησίων γευμάτων. Τὸ Γαλλικὸν καὶ τὸ Ἀγγλικόν. Κατὰ τὸ Γαλλικὸν σύστημα, τὸ πρῶτον γεῦμα ἡ πρόγευμα, παρατιθέμενον μετὰ τῆς 7 καὶ 8ης πρωϊνῆς, περιλαμβάνει μόνον ἕνα κουτάκι καφέ με γάλα καὶ ἕνα κομμάτι ψωμί μετὰ ἡ ἀνεῖ βουτύρου. Μετὰ τῆς 11 καὶ τῆς μεσημβρίας, δεύτερον γεῦμα, οὐσιαστικὸν αὐτό: ὀρεκτικά, κρεατίνον φαγητόν, ψάρι ἢ λαχανικά, ἐπιδόρτια, καφὲς καὶ ὡς ποτὸν οἶνος. Τέλος, περὶ τὰς 7 μ. μ. τὸ δειπνὸν ὁμοῖον περιέχον πρὸς τὸ γεῦμα, με μίαν σούπαν ἐπὶ πλέον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπεναντίας εἶναι ὁλοῦς διάφορος ἡ κατανομή τῶν γευμάτων. Τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα γίνεται ἐκεῖ πλουσιοπάροχον καὶ περιλαμβάνει ἀγὰ, κρέατα κρέα ἢ χοιρομέρι, γλῆ λίσματα βούτυρο, τυρὶ, τσάι ἢ καφέ· τὸ δὲ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, τὸ ὁποῖον παρατίθεται περὶ τὴν 1 μ. μ. εἶνε λιτότατον καὶ σύγκριται ἁπλῶς ἀπὸ ἐν ἡ δύο σάντουιτς ἀρδευόμενα με ἕν ποτήριον ζυθοῦ ἢ τσάι καὶ πολλὰκις μάλιστα γευματίζει κανεὶς ἐπὶ ποδὸς εἰς τὸ πρῶτον ζυθοπωλείον. Τέλος τὸ δειπνὸν τῆς ὁδοῦ περὶ τὴν 7 μ. μ. εἶνε οὐσιαστικόν καὶ ἄφθονον ὅπως καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν σύστημα.

— Εἰς τὸ ἐρχόμενον: Ποῖος ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων εἶνε ὁ προτιμότερος; Ποῖα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν θασμάτων τοῦ Ἀγγλικῶ συστήματος.

Η ΚΡΕΜΑΣΤΗ ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΑ

Ἀδύνατον νά φαντασθῇτε ποῖος ὑπῆρξεν ὁ ἐπινοητὴς τῆς κρεμαστῆς καλτσόδετας, δι' ἧς ἀναρτᾶται ἡ κάλτσά ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς σκελέας. Λοιπὸν ἦτο ὁ ἐνδοξὸς φιλόσοφος Κάντιος. Ἰδοὺ τί γράζει περὶ τῆς βιογραφικῆς του αὐτῆς λεπτομερείας ἄλλος φιλόσοφος, Γάλλος αὐτός, ὁ Κουζέν.

«Ὁ Κάντιος ἐρόρει πάντοτε μεταξίνας περικνημίδας, τὰς ὁποίας δὲν ἔδενε περὶ τὴν κνήμην διὰ καλτσοδέτας, ἀλλ' ὑπεστήριζε διὰ χορδῶν προσδεδεμένων εἰς μικρὰ ἐλατήρια ῥαμμένα ἐκατέρωθεν τοῦ ὑπενδύτου. Ὅλη αὐτὴ ἡ διασκευὴ, ἡ πολὺπλοκος ὅσον καὶ τὰ μεταφυσικά του συγγράμματα, σκοπὸν εἶχε νά διατηρῇ ἐλευθέραν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος».

Τὶς εἶδεν ἂν καὶ σήμερον μέρος τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς πολλῶν λογίων γυναικῶν δὲν ὁ εἶλεται εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν κυκλοφορικὴν ἀνεσιν!

ΓΡΑΦΗ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

Ἀγαπημένε φίλε σοῦ ὀρκίζω πὼς δὲν ἤξερω τί νά στιχουργέσω. Εἰς ἔπαινον μιανῆς ποῦ δὲν γνωρίζω. Διάσπε, νά μὴ μπορῶ νά σε δουλέψω! Μὰ δὲν ρταίω γώ· Πὼς νά τὴν ἱστορίσω; Ἀ δὲν τὴν ἰδῶ κ' ἐγώ, νά τὴν γνωρίσω;

Πὼς θές νά πῶ παραδείγματος χάρι πὼς ἔχει δύο ἐρωτικά ματάκια.... πὼς ἔχει ἕν' ἀγγελικὸ ποδάρι.... κόκκινα καὶ γιομάτα μαγουλάκια... καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, μὲ γυιέμου! Καλὲ τὰ εἶδα ἐγώ; ἔλασσα ποτέ μου;

Πὼς θές νά πῶ πὼς ἔχει μικρὸ στόμα; Κι' ἴσως τὴν ξεμπορχειλισμένο; Κι' ἂν ἴσως τοῦ προσώπου τῆς τὸ χρῶμα δὲν εἶνε ροσικὸ; μ' ἀγοραμένο; Κι' ἂν τὰ στήθια ποῦ κύνουν κυματάκια εἶνε τόσα στρογγυλά παπλωματάκια;

Καὶ δὲν μπορεῖ ἡ δα/τυλιδένια μέση νά ἦνε ἀπὸ τὸ σῆμα ἕνα σανίδι; ἐκεῖνο τ' ἀγείλακι ποῦ σ' ἄρσει κόκκινο ὡς τὴ φωτιά πὸ τὸ ρτιασίδι; Κι' ἐκεῖνο τὸ πόδι ποῦ ἐρωτεύει κι' ἄλλους δὲν μπορεῖ νάνε σάπιο ἀπὸ τοὺς κάλους;

Ἀνδρέας Λασκαράτος

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ Γερμανὸς λέγει: «Δύο μόνον καλαὶ γυναῖκες ἦσαν εἰς τὸν κόσμον ἡ μία ἀπέθανε καὶ ἡ ἄλλη δὲν εἶνε δυνατὸν νά εὐρεθῇ.» Ἀντιθέτως ὁμοῦ πρὸς τὴν βαναυσότητά τῆς παροιμίας ταύτης, ἰδοὺ πὼς ἐξεργάζετο περὶ τῶν γυναικῶν ὁ μέγας Βίσμαρκ, ὁ δημιουργὸς τοῦ γερμανικοῦ μεγαλείου, ὅτε μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης του συνομιλεῖ μετὰ τινος νεαρῆς δεσποινίδος.

«Ἐγείνα ὅτι ἔγιναι χάρις εἰς τὴν γυναῖκα μου. Σίβομαι τὴν γυναῖκα ἥτις ἀνυψάει ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει τὴν θρησκείαν θποιοθεῖ τὰ ἰδανικά μας καὶ στρώει μετὰ τὸν δρόμον τῆς προσκαίρου ζωῆς μας.

«Ἐπεθύμουν πάντοτε τὴν συνεργασίαν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλὰ δὲν ἐπετεύλαμεν ἀκόμη ἀρκετὰς πρὸς τοῦτο προσόδους. Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νά ζητῶσι ὅπως δημοκρατίσῃσι τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ νά προσπαθοῦν νά τοὺς καθοδηγοῦν πρὸς τὸ ἀγαθόν. Εὐθημύητε τοὺς λόγους μου, θὰ εἴθῃ ἡμεῖς, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες θὰ κληθῶσι νά μετὰσχῶσι τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

«Ἐάν αἱ γυναῖκες ἀνεμυγνοντο εἰς τὴν διπλωματίαν, ὀλιγότερα μυστικά θὰ εἶχον καταστῇ κοινὰ, διότι μιὰ σάφρων γυνὴ δύναται νά κρατῇ τὰ μυστικά της καὶ ὅταν ἀνέμῃ εἰς μίαν ζωηρὰν συνομιλίαν θφαρπάξῃ τὰ μυστικά τῶν ἀνδρῶν.

«Εἰς ἂν τέλος ὅτι ἀπαιτεῖ λεπτότητα καὶ χάριν ἡ γυνὴ εἶνε ὑπερτέρα τοῦ ἀνδρὸς».

ΔΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς συστάσεις φίλου καὶ ὑψηλὴν κα' ἐχόντος θέσιν ἐταχθεα πρὸς σῶπον, παύομεν τὸν κατὰ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου φιλολογικὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἀναστέλλοντες συνάμα καὶ τὴν μετὰ σχολίων δημοσίευσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν εἰχομεν ὑποσχεθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἐν τούτοις δὲν θὰ διατάσωμεν νά ἐπνεύθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, εὐθὺς ὡς μᾶς ὁδοῖ ἡ περκαμικὴ φωνὴ ἐκ μέρους τοῦ γνωστοῦ ὑποστηρικτοῦ τοῦ ὡς ἄνω κυρίου.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ ΜΑΣ

Ἐντύπωσιν μεγάλην προξενεῖ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ λιθογραφημένον ἐξωφύλλον λῆς «Νεότητος» τὸ ὁποῖον εἶνε διάφορον καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα.

Τῆς περασμένης μάλιστα ἑβδομάδος τὸ ὁποῖον παριστάνει εὐσταλὴ κόρη καθεμένη εἰς τὸ παράθυρον ἦτο μὴ ἐπιτυχία πρώτηςτάξεως.

Ἡ εἰκὼν σχεδιασμένη μετ' εὐχρείαν ξηλευτὴν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην καὶ ἡμέτερον συνεργάτην κ. Δ. Διγνάδην ὑπερήρεσεν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστῶ μετὰ τὴν καρδίᾳ μου ὅσους εἶχαν τὴν καλωσύνην νά με συγχωροῦν γιά τὸ «Ἀσπρο στεφάνι» ξεχωριστὰ τὴν ἑλλανόδικον ἐπιτροπὴν καὶ τίς ἐφημερίδας «Ἀρμονία» καὶ «Σκορπιό».

Στρατῆς Μυριβήλης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν περασμένην Κυριακὴν τὰ στεφάνια τοῦ γάμου ἦνσαν δύο νεαρὰς ὑπάρξεις, τὸν κ. Ι. Παπαγιαννόπουλον δικαστικὸν γραμματέα τοῦ Ἑλλ. Προξενείου μετὰ τὴν συμπαιθητικὴν καὶ ἀνεπτυγμένην δεσποινίδα Ἀντιγόνην Ζάκα, κόρην τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς καὶ συνεργάτου τῆς «Νεότητος» κ. Ἀναστασίου Ζάκα. Τὸν γάμον ἐτέλεσεν ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἄγ. Τράλλεων ἐτίμισαν δὲ αὐτὸν ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ποιτὴν ὡς καὶ ὁ ὑποπρόξενος κ. Λιάτης.

Εἰς τοὺς νεονύμφους διαβιβάζομεν τὰς θερμότερας τῶν εὐχῶν μας.

ΕΝΕΚΑ πληθυσμῶς ὕλης ἡ συνέλεια τοῦ

«Σανταλέρ» εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον.

Τύποις «Ἀμαλθείας»

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

θα τυπωθούνη ἐν βιβλίῳ - Τιμὴ Γρ. 10 - Φρ. 2

ὁ κάτοχος λευκωμάτων ἀφ' οὐκ ἐληφθῶσιν
τὰ κενὰ μέρη αὐτῶν, θαλάφι ἐπὶ τῆς προκε-
τυπίδος εἰς τὴν θέσιν τῆς διευθύνουσας τὸ
ψευδώνυμον (πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐκ τῶν κα-
τάλογον τῶν ψευδωνύμων) μετὰ ὁποῖον ἐ-
πιθυμῇ νὰ ἀνταλλάξῃ λευκώματα καὶ τὸ
ἀποστέλλει εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ὑμῆρου
(Διοδὸς Τενεκίδου) μέσον τοῦ ὁποῖου καὶ πᾶ-
ν μεταπαράλυσιν ἀλλήλων ἡμερῶν θαλάφῃ

ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΥΑΡΙΟΥ.